

SPERANȚA

Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. (Marcu 16:15)

IUNIE 2015

Revistă a creștinilor români din Australia

Binecuvântări copiilor de pretutindeni!

Cu Dumnezeu, cu oamenii lui Dumnezeu, pentru oameni.

Sâmbătă, 23 Mai 2015, frații păstori de la Bisericele Baptiste din Melbourne s-au întâlnit pentru rugăciune și colaborare între Biserici. Bisericele sunt chemate să se roage ca Duhul Sfânt să aprindă focul dragostei și legăturii frățești. Dorim consolidarea lucrării Domnului în Bisericele locale și răspândirea Evangheliei prin colaborare și vizite locale.

Binecuvântări, *Păstor Daniel P. Nicolici. Ph: 0412166800. Email : danynic@gmail.com*

Colegiul de Consilieri spirituali este format din păstorii:

Daniel P. Nicolici – Biserica Speranța
Dorel Brândaș – Biserica Harul
Gelu Bondor – Biserica Adelaide

Daniel Cârpean – Biserica Harul
Teofil Ciortuz – Prima Biserică Baptistă Română
Cornel Ghiță – Biserica Maranata
Marin Cucuian – Biserica Maranata

Correspondenți:

Nelu Albu, Bis. Harul – 0449 590 887

Iacob Cerbu, Prima Bis. Bapt. Melbourne – 0425295401, email: iacob1939@gmail.co

Mircea Ilaș, Bis. Bapt. Adelaide – 0414749179, email: enjoy_d_t@yahoo.com

Andrei Marcu, Bis. Speranța – 0405210697, email: andree_iuby@yahoo.com

Adrian Buzgău, Biserica Maranata – 0433766376, email: adrianbuzgau@gmail.com

Echipa editorială:

Constantin Oprănescu, Aneta Oprănescu, George Oprănescu. Email: conopran@iinet.net.au

Costul unui abonament pe un an este de \$30.00

Commonwealth Bank. Hope Brochure/Speranta BSB: 063610 Acc : 10624398

Adresa Redacției: Editor, 35 Reid Street, Brown Hill, 3350 Vic; ph. 0423659724.

Echipa editorială și colegiul păstorilor consilieri spirituali își rezervă dreptul de ajustare a textelor și materialului pentru exprimarea corectă din punct de vedere gramatical și pentru respectarea Bibliei

Cu cerneală pe hârtie

Nu pot scrie-o poezie
cu cerneală pe hârtie.
Și-ar fi simplu și ușor
că am un printer color.

Timpu-mi trece în zadar
fiindcă sunt pensionar.
Nu c-aș fi prea înțelept -
am acces la internet.

Pot să îmi adun o listă,
să o public în revistă -
o pictură de Rembrandt,
o operă de Wurmbrand.

Ceva de la Nicolici,
chiar de la Pitt Popovici.
Chiar tot ce Domnul Isus
ucenicilor le-a spus.

Multe-aș vrea să povestesc
poezia s-o lungesc
dar m-apropii de sfârșit,
cerneala am isprăvit...

hârtia s-a terminat,
printerul s-a defectat,
am rămas fără culoare...
...un ceva... o sponsorizare.....
editor...

Prin Duhul Nu judecați (urmare)

PĂSTOR GELU BONDOR

„Așadar, omule, oricine ai fi tu, care, judeci pe altul, nu te poți dezvinovăți; căci prin faptul că judeci pe altul, te osândești singur; fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri.”
(Rom. 2: 1)

În numărul trecut se punea întrebarea: Cum putem cunoaște dacă ceva s-a înfăptuit în noi prin puterea noastră omenească sau prin Duhul lui Dumnezeu? Dificultatea vine din faptul că aceeași pereche de mâini, aceiași ochi, limbă, inimă și creier pot fi folosite de Duhul Său sau de noi în puterea noastră. Cum putem ști cine le folosește? Când vorbim de la noi și când vorbim prin Duhul?

Sunt multe căi prin care Dumnezeu vrea să ne arate că anumite lucruri încă le facem în puterea noastră. O cale, analizată în ediția trecută, a fost aceea că Dumnezeu ne descoperă mândria, manifestată prin **lauda de sine**. Această mândrie a afectat bisericile de-a lungul veacurilor, chiar și biserica primară. Bisericii din Corint, Pavel îi scria: „Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?” Parcă voia să

spună: „Dacă ai primit ceva, aceasta este din Harul Domnului, și la acest har nu ai contribuit, deci este nemeritat. Dacă nu e meritat, de ce te lauzi ca și cum ai avea un merit?”

În acest număr, ne vom uita la mândria care se manifestă **prin judecarea altora**, care, în ochii noștri, nu se ridică la **nivelul nostru** de performanță. Și este normal că, dacă noi ne-am străduit, și credem că alții nu s-au străduit, ne vedem cumva mai buni ca ei. În subconștientul nostru se ridică întrebarea: „Dacă eu m-am putut strădui, de exemplu, să fiu punctual la închinare, cum de cutare întârzie aproape întotdeauna? Trebuie că eu sunt mai bun ca el, cel puțin în această privință.”

Numai când atribuim rezultatul acesta silințelor noastre, ne putem gândi așa. Dacă ar fi rezultatul lucrării Duhului în noi, nu am mai avea ideea de a ne compara cu alții. Omul care a ajuns la o înălțime spirituală prin lucrarea Duhului lui Dumnezeu în el, nu se mai gândește să se compare cu alții. De aceea, lucrarea Duhului în om se întâmplă numai pe fondul realizării totalei lui neputințe. Altfel, meritul lucrării Duhului va fi uzurpat și atribuit silințelor personale.

Tot așa, dacă „eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele” (Luca 18:12), și fac aceasta în puterea mea, mă voi vedea mai bun decât ceilalți oameni, deoarece nu sunt „ca ceilalți oameni, hrăpăreți,

nedrepti, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta”. Tendința este de a judeca astfel: „Cum eu mă silesc să fiu cum vrea Domnul, și alții ar putea să o facă, și dacă nu o fac, atunci evident că eu sunt mai bun decât ei.” Totuși judecata Domnului nu a fost aceasta. El a spus că mai degrabă omul celălalt „s-a coborât acasă socotit neprihănit”, acela care „nu îndrăznește nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept și zicea: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18:13-14).

Versetul introductiv spune: „Așadar, omule, oricine ai fi tu, care judeci pe altul, nu te poți dezvinovăți; căci prin faptul că judeci pe altul, te osândești singur; fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri.”

La începutul căii mele de creștin, înțelegeam versetul de mai sus ca și cum ar spune că, dacă condamn pe altul pentru ceea ce știu că și eu fac, m-aș condamna singur. Și totuși aceasta nu este ceea ce spune Cuvântul în mod clar. Versetul spune că dacă eu condamn pe altul, prin aceasta mă condamn pe mine însumi, deoarece **și eu fac aceleași lucru** (fie că sunt conștient de aceasta, fie că nu). Problema mare stă în faptul că în majoritatea cazurilor, noi nu suntem direct conștienți de toate păcatele și înclinațiile latente din noi, care s-ar putea manifesta, în circumstanțe prielnice. Noi nu vedem în mod natural „bârna” din ochiul nostru, dar ne scandalizăm la „paiul” din ochiul aproapelui. Așa compară Domnul păcatul judecății altuia de către noi („bârna”), cu ceea ce ei fac de fapt („paiul”). Faptul că și noi avem ceva în ochi, și încă o bârnă pe care nu o vedem, ne

face sensibili față de cel ce are un pai în ochiul său. „Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura. De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău și nu te uiți cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău? Sau, cum poți zice fratelui tău: „Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău”, și, când colo, tu ai o bârnă în al tău? Fățarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău.” (Matei 7:1-4)

Să ne dăm toate silințele să corectăm în noi înșine ceea ce nu ne place la altul. Faptul că ne deranjează în alții, este dovadă suficientă că este și în noi, poate deocamdată ascuns, chiar dacă nu vedem aceasta încă (nu ne vedem bârna). Faptul că avem aceleași probleme pe care mai mult sau mai puțin conștient le-am ascuns, ne face să fim foarte critici față de alții și ne face să-i judecăm. Poate că nu am ajuns să facem aceleași greșeli pe față ca și ei, dar chiar faptul că le avem mascate în noi, ne face să-i judecăm.

Când îi judecăm pe alții, automat ne comparăm cu ei și, în inima noastră, ne credem mai buni decât ei sau cel puțin credem că noi nu am face la fel dacă am fi în locul lor. Cuvântul ne spune că prin faptul că judecăm, ne condamnăm singuri căci facem „aceleași lucruri”.

„Dacă ne-am judeca singuri n-am fi judecați” (1 Cor. 11:31), căci sub lumina Duhului Sfânt am vedea că înaintea perfecțiunii lui Dumnezeu suntem iertați, în ciuda faptului că avem în noi același lucru. Și dacă vedem că suntem iertați prin harul Său, fără merit, nu vom mai avea inimă să judecăm pe alții care se bucură de aceeași salvare prin har ca și noi.

Cuvântul este foarte clar: „cu ce judecată judecați, veți fi judecați; și cu ce măsură măsurați, vi se va măsura” (Matei 7:2). „Nu judecați, și nu veți fi judecați; nu osândiți, și nu veți fi osândiți; iertați, și vi se va ierta” (Luca 6:37). „De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric, și va descoperi gândurile inimilor. Atunci, fiecare își va căpăta lauda de la Dumnezeu.” (1 Corinteni 4:5)

Când judecăm motivele sau gândurile cuiva, ne așezăm pe scaunul de judecată al Domnului. Ne permitem să credem că putem să le citim gândurile sau motivele ascunse, despre care Cuvântul spune că vor fi descoperite în viitor. Noi nu avem cum să le știm înainte de vreme. De aceea, dacă ne cunoaștem limitările, nu ne vom permite să gândim rău împotriva nimănui.

Când faptele cuiva ni se par dubioase, să ne facem timp să

vorbim cu ei și să nu ne grăbim să le ghicim motivele, rostind judecăți care foarte probabil nu vor fi realiste. Dacă situația nu permite să luăm legătura cu ei imediat, să încercăm să le acordăm prezumția de nevinovăție, cel puțin până avem ocazia să vorbim cu ei personal.

Dacă am ști situația acelor persoane și motivele adevărate ale inimilor lor, poate că ne-am rușina că am gândit cândva rău împotriva lor. Să nu ne grăbim să-l condamnăm pe cel căzut în păcat. Să ne gândim că am fi putut să fim noi acolo, dacă nu ar fi fost Harul Domnului. Dacă am fi avut moștenirile și educația lor, dacă am fi fost în circumstanțele lor, poate că am fi fost mai răi decât ei. Să veghem căci „Cum gândește omul în inima lui așa este el” (Prov. 23:7 KJV).

Faptul că judecăm în inima noastră, faptul că vedem ușor greșelile altora, dar nu vedem nimic greșit la noi, ar trebui să ne fie dovadă suficientă, că lucrarea de pocăință din noi este făcută în mare măsură în puterea noastră și nu prin Duhul. Este suficient să ne umilească în fața Domnului, și să ne facă să ne rugăm sincer pentru lucrarea Sa în noi. Domnul să ne convingă de acestea, „căci judecata este fără milă pentru cel ce n-a avut milă, dar mila biruie judecata.” (Iacov2:13)

O POVESTE... O LEGENDĂ...

Legenda spune că o femeie săracă, cu un copil în brațe, trecând pe lângă o peșteră, a auzit o voce misterioasă care i-a spus:

„Intră și ia tot ceea ce îți dorești, dar să nu uiți ceea ce este cel mai important. Amintește-ți că după ce vei ieși, poarta se va închide pentru totdeauna. Așa că profită de această oportunitate, dar nu uita ce-i mai important”.

Femeia a intrat în peșteră și a găsit multe bogății. Fascinată de aur și bijuterii, a așezat copilul pe o stâncă și a început să strângă de zor tot ce putea duce. Vocea misterioasă i-a vorbit din nou:

„Ai doar 8 minute!”

Când au trecut cele 8 minute, femeia, încărcată cu aur și pietre prețioase, a fugit afară din peșteră și poarta s-a închis imediat.

Atunci și-a amintit că a uitat copilul înăuntru, iar poarta s-a închis pentru totdeauna.

Bogăția a durat puțin, iar disperarea pentru totdeauna.

La fel se întâmplă de multe ori și cu noi. Avem aproximativ 80 de ani pentru a trăi în această lume și o voce ne amintește mereu:

„Nu uita ce e cel mai important!”

Și cele mai importante sunt valorile spirituale, mântuirea sufletului

În schimb, câștigurile, bogățiile, plăcerile materiale, ne fascinează într-atât încât uităm de ceea ce e mai important. Așa ne risipim timpul și dăm la o parte esențialul: „mântuirea sufletului”.

Să nu uităm niciodată că viața în această lume trece repede și că moartea vine când ne așteptăm mai puțin. Iar când poarta vieții se închide pentru noi, nu ne mai folosesc la nimic regretele.

Trăim într-o lume de probleme, neliniștiți, și toate numai pentru că am uitat ce e cel mai important: „mântuirea sufletului!” Isus Hristos este Salvarea noastră.

Prelucrare după un articol din Creștin Total

Apa trece, pietrele rămân

*Se scurge printre stânci șuvoiul
Pe fața muntelui bătrân,
Se pierde-nvolburat în vale.
Pe loc doar pietrele rămân.*

*Se scurge apa nesupusă,
Aleargă-n jos fără stăpân.
În urma undei tulburate
Tăcute, pietrele rămân.*

*Dacă o ființă mult iubită
Te-a părăsit pe-al vieții drum,*

*Tu nu uita că apa trece
Și numai pietrele rămân.*

*E banca goală lângă tine,
S-a dus prietenul tău bun.
Să nu mai plângi, căci apa trece,
Și numai pietrele rămân.*

*Dar peste ape trecătoare
Și peste pietre ce rămân
E-aceeași mână creatoare,
Isus e singurul stăpân.*

C.O. Perth 2004

Biserica din Endeavour Hills a avut un oaspete drag pe perioada Paștelui. Păstorul american, Jerry Haas a ținut câteva seri de evanghelizare, la invitația păstorului Teofil Ciortuz.

Păstorul Jerry are o mărturie foarte puternică despre felul minunat în care Dumnezeu i-a salvat viața.

Fiind antrenor de fotbal american, avea o condiție fizică foarte robustă până în ziua când a fost depistat la analizele medicale ca având o tumoră pe creier.

MĂRTURIE

„L-am primit pe Domnul la vârsta de 12 ani”, și-a început mărturia fratele Jerry. „Un prieten al meu a murit în urma unui accident de motocicletă, era și el un copil, jucam fotbal împreună. Atunci am început să mă gândesc: „ce este după moarte?!” Era un antrenor care organiza tabere creștine. Acolo am auzit că „dacă mărturisești pe Isus ca Domn și dacă crezi că Dumnezeu L-a înviat din morți, ești mântuit”. Am memorat acest verset, am crezut, m-am rugat lui Dumnezeu și am devenit alt om.”

Viața l-a trecut prin multe peripeții. De la vârsta de 17 ani până la vârsta de 34, a uitat de Dumnezeu, ocupându-se de studii, afaceri, căsătorie, familie, sport. Prin călăuzire dumnezeiască a revenit în Biserică, s-a implicat în lucrarea de misiune, lucru care l-a dus în locuri unde nu se aștepta, chiar și în România, în 1999, și în Irak.

Dar, la scurt timp, viața a avut altă surpriză. Fiind diagnosticat cu tumoră pe creier, a intrat în sala de operație cu credința că Dumnezeu îi va salva viața.

Păstorul Jerry a continuat: „Era prima dată când aveam zero control asupra ființei mele. Nu mă puteam opera singur. M-am încrezut total în Domnul, care a dovedit din nou că este singurul demn de încredere. M-am încrezut în El și în

Cuvântul lui și iată-mă azi aici, înaintea dumneavoastră. Ce caut eu la amvon?! Eu sunt antrenor de fotbal american... Ce caut aici? Am venit să vă mărturisesc despre încrederea în Dumnezeu. Sunt diferite nivele de încredere, până nu treci prin dificultăți nu crezi perfect. Nimic nu este adevărat decât Cuvântul lui Dumnezeu.”

Predica păstorului Jerry Haas din 12 Aprilie 2015, la Prima Biserică Baptistă Română din Australia

MINCIUNILE DIAVOLULUI

„...El, (diavolul), de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Oricâteori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii.” (Ioan 8:44b)

Dragii mei, aș vrea să vorbesc în această seară tinerilor, dar și cei în vârstă să asculte.

Diavolul este mincinos. Nicio îndoială în privința aceasta. Așa spune Isus. Satan vrea să te distrugă. Cum? Cu minciuni comune, simple. Una din minciunile lui este aceasta:

Toți fac așa.

Și noi credem că și noi trebuie să ne asemănăm cu lumea. Așa fac toți... Si încetul cu încetul, lucruri din Biserică ies afară și sunt acceptate lucrurile din lume, încetul cu încetul. De exemplu, homosexualitatea era ceva care se făcea în ascuns, apoi au pus în filme o aluzie, o imagine, apoi au făcut un film despre asta; apoi au intrat în Biserici, chiar la amvoane, apoi au intrat căsătoriile între aceleași sexe, dar știi ceva...?! Ce mare problemă?! Așa fac toți! Nu, nu așa fac toți, doar o parte anumită dintre oameni, nu toți, asta este minciuna diavolului. Și, în primul rând, este împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Drogurile, alcoolul... ehei, toți le folosesc, marijuana este chiar legală în unele locuri. Pas cu pas, Diavolul atacă pe oameni – pastile, cocaină, heroină, alcool, ...și ce dacă, toți fac așa. Violuri, divorțuri, ...nu este mare lucru, toți fac așa. Nu mai este rușine în divorț. Nu mai este valoare în căsătorie, ...și ce? Toți fac așa în lume și în biserică. Felul în care te îmbraci, copii sau adulți, tatuaje, ...toți au, ce contează?! Lumea zice: „ESTE OK”. Dar ce zice Biblia: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care l-ați primit de la Dumnezeu? Si că voi nu mai sunteți ai voștri?”

Altă minciună a diavolului este aceasta:

Nu o să te afecteze cu nimic.

Alcoolul este bun, nu-ți face niciun rău, nu te afectează cu nimic. Un prieten al meu a fost cu familia la o petrecere, au băut și s-au distrat cu toții, apoi s-au urcat în mașină. Nu-i nicio problemă, alcoolul este bun, face spumă în pahare, nu mă afectează cu nimic - doar un accident, soția și fiica au murit... niciun rău nu vine de la alcool... Nu o să te afecteze. Hai, trage un fum, ia un pahar, nu face niciun rău. Atenție la boli sexuale. Nu vrem să vorbim despre aceste lucruri?! De ce nu? Poate cineva tocmai a scăpat de ele. Fete gravide, fete singure, fără soț. Ce contează – toate fac așa, nu este nimic rău în asta.... Tinere, ferește-te *„de străina care întrebuințează vorbe ademenitoare... căci casa ei pogoară la moarte...”* (Proverbe 2:16, 18). Fetelor, vă spune un băiat că sunteți așa de frumoase? Dacă vă interesează mai mult ce vă spune lumea decât ce spune Dumnezeu, atunci sunteți victimele minciunii diavolului.

16 000 șoferi morți într-un an, în America, datorită alcoolului - nu te afectează cu nimic, alcoolul nu face niciun rău. Este în regulă.

5000 de sinucigași într-un an, datorită influenței muzicii demonice pe care o ascultă - nu-i nimic, nu te afectează cu nimic, ascultă această muzică... Acestea sunt minciunile diavolului. Dar Biblia spune că ceea ce semeni, aceea culegi. Primești gunoarie în mintea ta, asta vei culege. Când Cuvântul Sfânt intră în inima noastră, din ea vor ieși râuri de apă vie.

Altă minciună a diavolului este aceasta:

Nimeni nu va afla.

Atenție cum folosiți Internetul, iPads, tablete, iphones, televiziunea, atenție la ce priviți și ce ascultați. Credeți că nimeni nu va afla. Dar Dumnezeu va aduce la lumină totul, poate nu azi, poate nu mâine, dar într-o zi când nu te aștepti, totul va ieși la lumină. *„Tu pui înaintea Ta nelegiuirile noastre și scoți la lumina Feței Tale păcatele noastre cele ascunse”* (psalmul 90:8).

Atenție la pornografie... Dumnezeu vede și știe.

Altă minciună:

Ai timp destul.

Întârzi să răspunzi chemării lui Isus, amâni... Mai am timp, sunt prea tânăr, să mai umblu, să mai trăiesc viața, apoi văd eu; am timp destul... Tu nu ai nici cea mai mică idee dacă mai ai vreo singură șansă sau nu. *„Țarina unui om rodise mult. ,Iată ce voi face: voi zidi alte grânare, acolo voi strânge toate bunățile mele și voi zice sufletului meu: odihnește, mănâncă, bea și veselește-te! Dar Dumnezeu i-a zis: Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul.”* (Luca 12:16-20). Nu, nu, am altceva de făcut, și apoi mă pocăiesc. Tineri, voi credeți că

sunteți nemuritori. Nu sunteți, iar iadul este un loc fără întoarcere, fără șansă; Nu asculta pe Satan, mincinosul care îți spune: *„Ai timp, nu te grăbi.”*

Și mai spune diavolul altă minciună:

Sunt multe căi spre cer.

Nu, nu sunt, spune Biblia. *„În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți”* (Fapte 4:12).

Religiile, o altă minciună a diavolului de care să vă feriți. Religiile tradiționale se bazează mai mult pe faptele bune decât pe jertfa Domnului Isus. Mormonii, Martorii lui Jehova, Islamul, Budismul, Hinduismul, toate acestea sunt minciuni ale diavolului. Toți fondatorii lor sunt morți. Isus a zis: *„Eu sunt calea, adevărul și viața, nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine”* (Ioan 14:6). Isus este viu. Credeți asta? El a dovedit că este Dumnezeu prin aceea că Și-a dat viața pentru noi, pentru păcatele noastre, dar apoi Hristos a înviat.

Și încă una:

Altceva o să mărturisească, nu eu.

Diavolul îți șoptește în ureche: Sunt destui evangheliști, păstori, diaconi, nu eu. Altceva să vestească Evanghelia. Dar cine o să spună surorii tale, copiilor tăi? Avem un preț de plătit când îl urmăm pe Isus Hristos, dar cel mai mare preț este cel plătit de Isus – sângele Lui. Nimic nu poate egala acest preț. Vedeți, diavolul vă minte să nu vorbiți, să nu vă luptați pentru sufletele care trăiesc în întuneric. Nu asculta minciunile lui. Dacă îți iubești familia, ai să vorbești. Este un singur lucru pe care ei trebuie să-l audă: Numele lui Isus.

Cu patru ani în urmă, am fost înștiințat că unchiul Jack este bolnav, aproape de moarte. Locuia la 800 mile distanță. Într-o noapte, Dumnezeu mi-a spus: *„Du-te și împărtășește Evanghelia cu el.”* 800 de mile, perioada de Crăciun; i-am luat cu mine pe cei doi fii ai mei și am plecat la drum. Dacă eu nu o făceam, cine s-o facă? Am intrat la el și i-am zis: *„Unchiule, te iubesc. Dar am călătorit toată distanța aceasta și am venit la tine pentru un singur motiv. Să te întreb: Îl cunoști pe Isus? Ești mântuit?”* Lacrimi au început să-i curgă; răspunsul: *„Nu...”*

Să nu tăceți, dacă nu vorbiți voi cine să vorbească? Diavolul asta vrea, să tăcem. *„Lasă, altul o să mărturisească...”* Dar Isus pentru asta a venit, să îi salveze pe cei păcătoși. Noi trebuie să mărturisim Evanghelia. Mărturisește cu viața ta. Poate cineva să te recunoască? Viața ta trebuie să-L reflecte pe Isus. Nu suntem perfecți, dar suntem mântuiți prin Jertfa lui Isus. Să mergem și să spunem lumii că este iertare, este mântuire în Isus Hristos, că El ESTE VIU, Hristos a înviat!

Speranța/Traducere liberă

Un vierme mic

Costache Ioanid

E noapte. La o masă, plecat peste hârtie,
cu-abecedaru-n față, stă un copil și scrie.
Dar lângă el, vicleană, din luciul filei roze,
zâmbește o șopârlă, din cartea lui cu poze.

Acum copilu-și pune creionul între dinți.
„Șopârlele-s frumoase... și-s repezi... și-s cumiști.”
Ușor el dă o filă. Și alta... Și-ncă una.
Apare papagalul... păunul și păuna...

și un cocoș cum scurmă, hrănind o găinușă,
și un... Dar stai... afară... cine-a scâncit la ușă?
Băiatul stă și-ascultă. E-un glas sau o părere?
Se duce-n prag și strigă: „E cineva?” Tăcere.

Ba nu. E-un glas subțire. Auzi? „Mi-e frig... îngheț...
Copilule, deschide pentru-un sărman drumeț!”
„Dar cine ești? Mi-e frică, sunt mic... să-ntreb
pe tata!”
„Nu-l întreba! Deschide, că plouă cu găleata!”

Și-apoi știu basme multe și ghicitori un sac!”
„Dar cine ești? „Un vierme...” „O, viermii nu
prea-mi plac.”
„Dar eu sunt mic... o scamă... Și, când mă fac covrig,
abia mă vezi. Hai, trage zăvorul că mi-e frig!”

Și i-a deschis băiatul. „Noroc și seară bună!”
„Noroc... Dar unde-i ploaia?” „A stat... Nu vezi că-i
lună?”

Hi - hi! ... A fost o glumă ca să mă lași pe prag...
Dar stai, nu-nchide ușa că după mine trag
un vechi și bun prieten, un șoricel din pod...”
„Sunt eu! Dar cartea unde-i? Ia dă-mi-o să ți-o rod!
Apoi o să dăm fuga pe mese și prin blide
să facem mii de poze. Dar stai, mă rog, nu-nchide,
că trag și eu cu coada o bufniță flămândă!”
„O bufniță? Mi-e frică!” „Dar bufnița e blândă...”
„Sunt bufnița! Privește în ochii mei rotunzi.
De-acum să umbli noaptea și ziua să te-ascunzi!
Să fii ascuns de mama, de tata... Stai puțin.
Ia mai lărgeste ușa să intre și-alt vecin...”
„Eu! Mă cunoști. Sunt vulpea. Și cred că mă iubești.”
„Eu știu că vulpea strică...” „Ce?” „Viile...” „Povești!
Dacă ascuți de mine, am să te-nvăț să furi!”
„Dar e păcat...” „N-ai teamă! Nu spune în Scripturi
că apele furate mai dulci sunt, mai plăcute...
Și-acum... deschide-n lături, că vine... vine iute...
o zână fără seamă! Zâmbind să-i ieși în cale
slăvitei caracatiți!... Încolăcimii sale!”
„Nu, n-o primesc! Mi-e frică! Afară !...” Prea târziu...

Căci bufnița și vulpea și șoarecul suriu
dau ușa de perete. Și umede ventuze
se prind în rotocoale pe umeri, peste buze...
Ce rece-mbrățișare! Cum i se frânge trupul!...
„Așaa! Sunt deznădejdea!” Acum... apare lupul!
Vai! În chenarul ușii doi ochi de foc se-arată...
E lupul ce rânjește... și vine... vine... „Tatăăă!”

Ca trăsnetul lovește o flacără pe lup.
Iar umedele brațe de pe copil se rup.
„Tu dormi?” îi spune tata. „Și lecția n-ai scris!”
Ce bine-i lângă tata! Ce bine c-a fost... vis...

„Minciuna nu-i o crimă”, se spune câteodată.
„E-un vierme mic, ce trece. Și floarea-i tot curată...”
Nu, floarea nu-i curată! Un vierme nu-i ca roua.
Întâia ta minciună aduce pe a doua.

Întâi e o verigă, apoi un lanț: robia.
Visarea trage lenea și lenea lăcomia.
Apare băutura, desfrâul, furtișagul.
Și-apoi când deznădejdea, trecând în grabă pragul,
te faci să-ți curmi viața sau să te-mbete crima,
cine-a deschis zăvorul? Doar o minciună... Prima.

Minciuna e o crimă? E-o crimă orice pată!
Când vine micul vierme, tu strigă-n grabă: „Tatăăă!”
Prin sângele salvării lovește pe dușman!
Alungă primul oaspe, căci ultimul-i Satan!

Fîindcă voi n-ați primit un duh
de robie, ca să mai aveți frică, ci
ați primit un Duh de înfiere
care ne face să strigăm:
„Ava!”, adică „Tată!” (Romani 8:15)

CURIOZITATEA

Dina, fata pe care o născuse
lui Iacob Lea, a ieșit să vadă
pe fetele țării.

Geneza 34:1

Ea a fost zărită de Sihem, fiul
Hevitului Hamor...

Geneza 34: 2

~~~~~

Richard Wurmbrand

Sabina m-a însoțit din ce în ce mai des la biserică. Totuși, încă mai tânjea după distracții. Într-o seară ne-am dus la un chef. Aerul era plin de fum. Perechile dansau și se drăgosteau în văzul lumii. Deodată soția mea s-a simțit dezgustată de toate și a zis: „Hai să plecăm! Imediat!” Am spus: „De ce să plecăm? De-abia am venit!” Am rămas până la miezul nopții. Din nou mi-a cerut să plecăm acasă și din nou am refuzat. La fel și la unu și la două noaptea. Numai când am văzut că era total scârbită de toate acestea, am fost de acord să plecăm. Am ieșit afară. Sabina a zis: „Richard, mă duc chiar acum la păstor acasă să-i cer să mă boteze. Va fi ca și cum aș face baie după toată murdăria asta!” Am râs și am spus: „Ai așteptat atâta timp, poți să mai aștepti și până mâine dimineață. Lasă-l pe bietul om să doarmă.”

Dina era fata lui Iacob și a Leei. Copilă curată și nevinovată, din poporul ales al Domnului. Într-o zi a vrut să meargă puțin mai departe de casă, să cunoască fetele din afară. Dar iată că dorința Dinei de a le vedea pe fetele țării nu a fost bună... Oare nu erau destule fete în tabăra lor?! Erau și băieți chipeși și voinici în poporul lui Israel. Totuși, ea a fost curioasă să vadă fetele țării. Dar iată că și ea a fost văzută și nu numai de fete ci... Sihem a văzut-o... a pus mâna pe ea, și...

Așa a fost în vechime și așa este și acum. Fetelor, tinerelor, aveți grijă pe cine vreți să vedeți în țară, în lume. Nu sunt oare destule fete în Biserică? Sau băieți? Apoi când ieșiți să vedeți, bineînțeles că doriți să fiți văzute. Atenție cum vă îmbrăcați. Dina a fost văzută de Sihem; între fetele țării sunt și băieții țării care vă așteaptă. Dragi părinți, dacă Dumnezeu a spus: „Du-te la Betel și fă acolo un altar al familiei, nu vă opriți în fața cetății Sihem. Prietenii rele strică obiceiurile bune.”

Amintiri...

Îmi aduc aminte, cu ceva ani în urmă conduceam un taxi în Perth, în schimbul de noapte. Într-o seară, pe la ora zece, am luat trei fete. Părinții lor le-au adus până la mașină, le-au urat... să fie cuminți și, „La Post office, șofer!” Asta nu are nimic comun cu Poșta, este un club de noapte din Northbridge. Mi-a fost milă de ele, (mi-a fost milă și de părinți). Una din fete îmi spune: „Taxi, nu-ai așa că ne faci o reducere la preț?” Eu răspund fără să gândesc: „Doar dacă-mi cântați un cântec.” „Îți cântăm.” Și au început să cânte, ce credeți? Amazing grace – Mărețul har m-a mântuit, pe mine din păcat... Și iar mi-a venit să plâng de mila lor. Păreau ca un cor cântând în Biserică. „Unde ați învățat acest cântec?” Răspunsul: „La școala duminicală.”

Am ajuns la Post office, am parcat; hărmălaie mare. M-am uitat la ele. Frumoase ca fetele noastre din Biserică. Înainte să coboare le-am spus: „Mai stați un minut, să mă rog pentru voi.” Le-am încredințat în mâna Domnului care, doar El, putea să le păzească în acel loc unde domnește diavolul. Am chemat sângele Domnului peste ele și... au dispărut în mulțimea pestriță și „fericită”.

Dragi părinți, acestea sunt fetele noastre, fetele Bisericii, care au trecut strada din curiozitate să vadă fetele țării, fetele nopții, fetele străzii. Părinții lor le-au adus de mână până la taxi și le-au sărutat urându-le... „Să fiți cuminți...”

Cât de cuminți?! Cât au fost și ei, cât am fost și noi...

Constantin Oprănescu

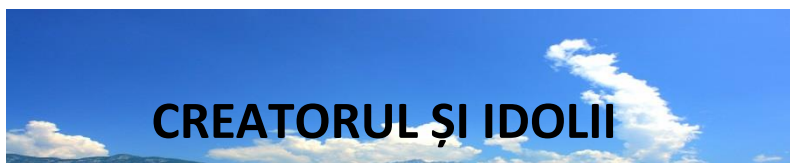

„...dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.”

Această poruncă dată omului în Grădina Edenului a auzit-o și diavolul, care imediat și-a făcut un scop: *„să mănânci și vei muri, nu datorită mie, ci datorită lui Dumnezeu.”* Băgați de seamă – datorită lui Dumnezeu!

Domnul Isus aduce altceva, El declară:
„Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.”

Acesta este reversul din Eden: reabilitarea prin puterea aceluiași Dumnezeu. Diavolul din nou aude și își zice: *„am și aici o lucrare.”* Dacă în Geneza, scopul celui rău a fost să-l facă pe om să mănânce, acum scopul lui este să-l facă să nu creadă. Lupta lui este ca, dacă este cu puțință, să-i îndepărteze de credință pe cei aleși, nu pe cei din afară. Să-mi fie cu iertare, dar văd că uneori cei din afară, dacă intră, sunt mai atenți decât noi. Diavolul își dă silința să facă neamurile și popoarele să nu creadă căci *„cine crede, chiar dacă ar muri, va trăi.”* Aici este bătălia învierii. Credința este punctul principal, mecanismul purtător spre punctul final: **VIAȚA.**

Dragii mei, în drum spre Biserică, în mașină, am vorbit cu Michael, băiatul meu, despre imaginea lumii, despre legătura dintre creație și Creator. Am spus că noi trăim în creația lui Dumnezeu, care este singurul Creator. Imperfect noi spunem că am creat ceva. Noi nu am creat nimic. Am descoperit, am inventat niște lucruri în măsura în care Dumnezeu ne-a îngăduit să vedem legile scrise de El în creație. Mergem pe o autostradă bună și frumoasă pentru că am descoperit în legile lui Dumnezeu din creație posibilitatea să inventăm, nu să creăm, asfaltul, mașini și așa mai departe.

Este adevărat că, intrând în legile creației, în măsura în care Dumnezeu a pus limitele, descoperirile oamenilor avansează mult. Dar totul este parte din creație. Îmi trebuie puțină matematică, puțină fizică, chimie, le înțeleg, și... ce dacă le înțeleg?! Stăm în limitele pe care Creatorul ni le-a pus.

Diavolul are alt scop cu noi. Vrea să ne facă să credem că ajungem dumnezei. Mai ales că acum știința poate să transfere, să repare trupuri, să transplanteze organe de la un om la altul, într-un fel, să ne repare. Și ce mare realizare că ne repară, dacă tot trebuie să murim.

În dimensiunea spirituală, noi, umanitatea, noi cei din creație, de sub soare, mai că am „tolera” ideea divinității. Eugen Ionescu, ilustru om de arte, spune: *„Călătoresc în istorie și nicăieri nu găsesc un om care să nu aibă gândul la divinitate.”*

Proorocul Isaia este mai înainte de Ionescu și mai ilustru decât el. Iată cum îl prezintă el pe omul care acceptă divinitatea:

„Copacii aceștia slujesc omului pentru ars, el îi ia și se încălzește cu ei. Îi pune pe foc, ca să coacă pâine, și tot din ei face și un dumnezeu căruia i se închină, își face din ei un idol și îngenunchează înaintea lui!”

Și oamenii au adus jertfe acestui dumnezeu de lemn, cu timpul au adus chiar jertfe umane unui idol făcut de mâna lor. Absurd! Am accepta repede, noi, creația, noțiunea de dumnezeu creat de noi.

Eu nu am pretenția să fi înțeles total planul lui Dumnezeu. Dar totuși, iată că Dumnezeu, la împlinirea veacurilor, a intrat în creație. A luat chip de om, ca al nostru, S-a făcut ca noi. S-a smerit, S-a dus la moarte și încă moarte de cruce. Dar a biruit moartea – El este învierea și viața.

Dragii mei, conceptele acestea biblice nu trebuie doar vorbite în Biserică, iar când am plecat de aici să facem ce vrem – *„la corturile tale Israele!”* Aceste învățături Domnul vrea să le imprime în mintea noastră, a tuturor, celor din vremea umblării Lui pe Pământ cât și a celor din zilele noastre. Trebuie să lăsăm Cuvântul Domnului să pătrundă în noi. Doar venirea la Biserică nu ne mântuie. Este un obicei bun, ne dă șansa să intre în noi Cuvântul lui Isus, care este Capul Bisericii.

Ceea ce am spus până acum este doar o introducere; vom continua să vorbim despre aceste învățături. Harul și pacea Domnului să fie cu noi toți.

Păstor Daniel P. Nicolici

AMINTIRI CU SFINȚII

Sabina Wurmbrand, din cartea *Noblețea suferinței*

O deținută germană, femeie între două vârste, care - după cum se vedea - trebuie să fi avut altădată o față plăcută, cânta acum pe platformă cu gesturi patetice, și vocea ei suna mai degrabă cu un croncănit. Ofițerii așezați în rândurile din față, izbucneau în hohote de râs. Căci ce putea fii mai ridicol decât o „fraulein” trecută, care se făcea acum de râs în public? Образul ei era brăzdat de lacrimi... Apoi veni la rând o tânără care citi câteva versuri, exprimând recunoștința pentru sovieticii care ne-au eliberat țara de naziști... Versurile serbede au fost ovaționate lung și zgomotos de toți cei prezenți, tonul fiind dat de șeful barăcii. Oricine ar fi arătat lipsă de entuziasm, se putea aștepta la sancțiuni mai târziu, căci informatorii pândeau cu atenție expresia feței și reacția „elementelor antisociale”. Nu le puteam osândi în mintea mea pe cele care participau la aceste

glume de prost gust, deoarece suferința prelungită le frânsese orice rezistență. Ceea ce unele dintre noi percepeam ca o batjocură, pentru altele era un ceas simplu de uitare. Toți făceau asta acum. Până și anumiți poeți creștini scriau acum versuri prin care proslăveau comunismul, deși unii dintre ei erau închiși în temnițe sau la Canal, la munca forțată. Numai puțini au putut rezista, dar nici ei nu rămâneau până la urmă neafecțați de otrava îndocrinărilor, care îi influența pe mulți chiar împotriva voinței lor.

Eu însă nu puteam aplauda cu aceste ocazii. Unele vecine mă sfătuiau: „*De ce nu te faci și tu că aplauzi, doar așa, de formă, ca să nu te alegi din nou cu o bătaie?*” Dar nu puteam s-o fac atunci când auzeam cum este călcat în picioare Numele lui Dumnezeu și al patriei, precum și tot ce era sacru... Îmi alegeam întotdeauna un locșor în fundul sălii și mă amestecam cu celelalte ca să nu fiu observată. Dar odată am fost zărită de o informatoare. În acea seară am fost adusă în fața comandantei lagărului de femei.

„*Wurmbrand!* tună ea. *Mi s-a adus informația că nu ai aplaudat nici la lecția de după masă și nici la spectacol. Întreaga duminică purtare te trădează, dovedindu-te ca o contrarevoluționară*”

incorrigibilă”. Apoi, adăugă, lingându-și buzele: „*Am fost prea buni cu dumneata. De-acum înainte îți vom aplica și alte metode*”.

În acea noapte nu am fost lăsată să mă întorc la baraca mea.

.....

Câte ore mă vor ține oare în locul acesta? Această carceră e drumul cel mai sigur spre nebunie. Întâlnisem pe unii care trecuseră pe aici și au ieșit după ce și-au pierdut mințile, pentru că au fost biruiți de ororile ei, care continuau să le obsedeze memoria chiar și după eliberarea lor. Mi-am amintit de călugării de pe Muntele Athos, care obișnuiesc să repete cu fiecare bătaie a inimii, cuvintele numite de ei rugăciunea inimii: „*Doamne Isuse, Fiul lui Dumnezeu, îndură-Te de mine*”. Apoi am încercat să-mi reamintesc tainele numerice ale Bibliei. Atât în ebraică cât și în greaca veche nu există cifre și în locul lor se folosesc literele alfabetului, fiecare literă având o valoare simbolică: UNU - Dumnezeu, DOI - cele două table ale Legii, TREI - Sfânta Treime, PATRU - cei 4 evangheliști, CINCI - cele cinci cărți ale lui Moise, ȘASE - numărul fiarei din Apocalipsă e de trei ori șase, ȘAPTE - numărul sacru. În tot acest timp se auzea de undeva apa picurând, *pic, pic, pic...* Până am ajuns la

numărul 15. Uitasem totul și am început să număr de la început... După un timp cuvintele mi-au devenit nearticulate și nu mai știam ce rostesc. Se părea că gândul și mintea mea trecuseră la o stare de odihnă. Nu mai aveam controlul asupra lor. Dar în subconștient, spiritul meu

continua să se roage. Cred azi că aceasta e cheia de a supraviețui în închisoare. Mulți dintre noi, în mijlocul mizeriei în care trăiam, ne-am fi dorit o amnezie, măcar una temporară, pentru a nu mai fi conștienți de ororile din jur. Când doream să scăpăm de acele gânduri disperate, ele continuau să ne urmărească,

obsedându-ne cu temeri și spaima care ar fi putut cu ușurință să ne arunce în negura nebuniei. Și atunci, așa cum o mână sau un picior scrântit sunt puse în ghips, la odihnă, tot astfel o minte bolnavă și împovărată de regrete are trebuință de odihnă pentru a rămâne sănătoasă.

DOAMNE... de Sabina Wurmbrand

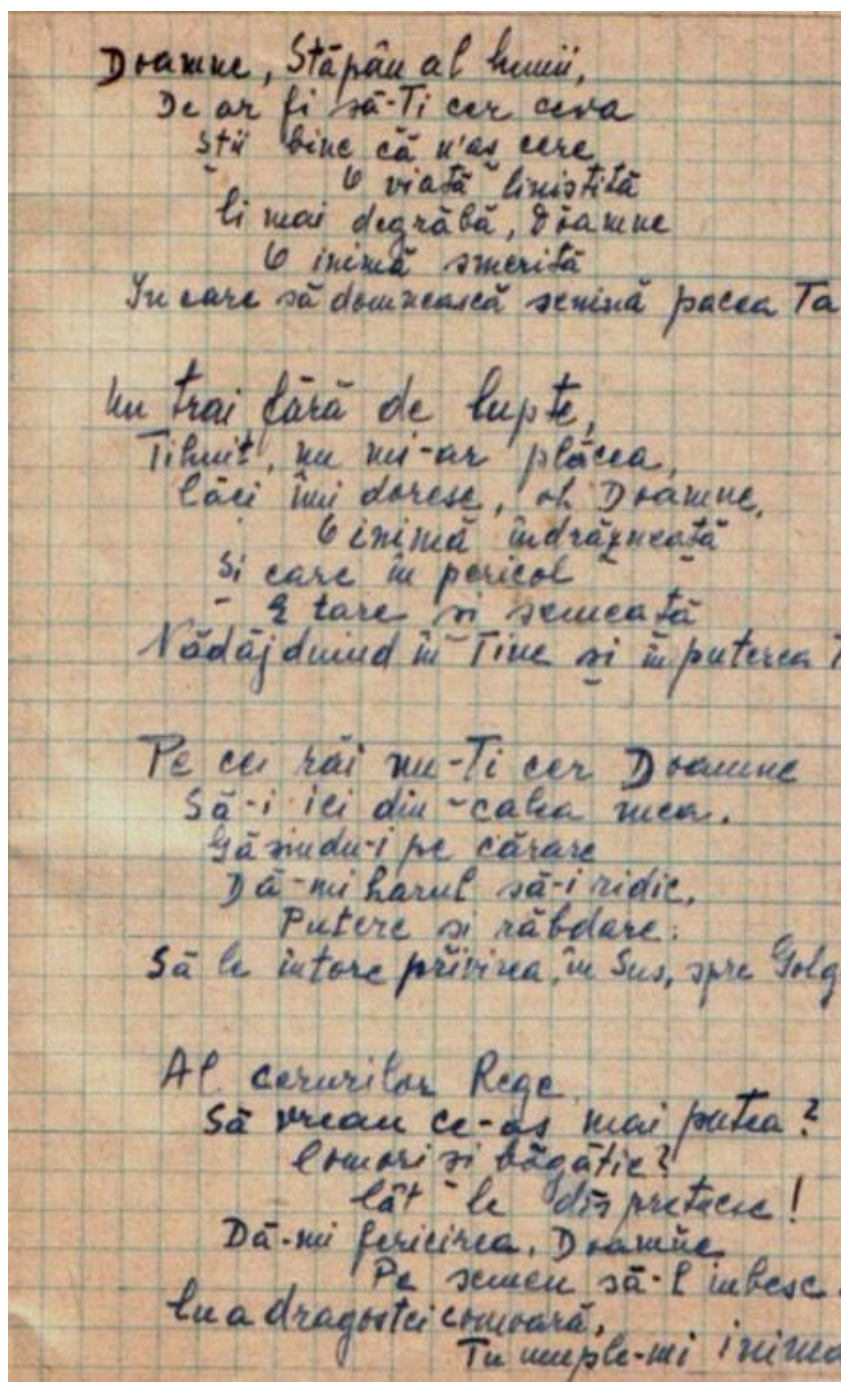
Doamne, Stăpân al lumii,
de-ar fi să-Ți cer ceva,
Știi bine că n-aș cere
o viață liniștită,
Ci mai de grabă Doamne
o inimă smerită
În care să domnească senină, pacea Ta !

Un trai fără de lupte,
Tihnit, nu mi-ar plăcea,
Căci îmi doresc, o Doamne,
o inimă-ndrăzneată,
Si care în pericol
e tare și semeată,
Nădăjduind în Tine și în Puterea Ta !

Pe cei răi nu-Ți cer Doamne
să-i iei din calea mea.
Găsindu-i pe cărare,
dă-mi harul să-i ridic.
Putere și răbdare
să le întorc privirea în Sus, spre Golgota.

Al Cerurilor Rege să cer ce-aș mai putea ?
Comori sau bogăție ? Cât le disprețuiesc !
Dă-mi fericirea Doamne
pe semen să-l iubesc.
Cu-a dragostei comoară
Tu umple-mi inima !

www.barzilaiendan.com

Străinul

Mircea Ilaș

Când Te-am văzut de prima dată,
Zăceam lovit, pe cărăruie.
Mi-ai dat din apa Ta curată,
Pe-asin m-ai dus în cetățuie.

Te-ai aplecat, să mă vezi bine,
Puteri n-aveam nici să suspin;
Dar ochii Tăi cei blânzi, Străine,
Mi-au dat și pace, și alin!

La hanul din apropiere
M-ai dus, pe cheltuiala Ta.
Păsându-mi doar de-a mea durere
Uitat-am Numele-ați lua:

„Vă rog, să-mi spuneți, care știe,
Cine-i Străinul ce-a plecat?
Samaritean părea să fie,
Dar cine-I, nu L-am întrebat”.

De te-aș găsi, Străin iubit,
Ți-aș fi o slugă credincioasă.
N-ai fost nici preot, nici levit,
Dar mi-ai uns rana dureroasă.

Și până-mi voi atinge țelul,
Odihnă nu voi mai avea,
Chiar de-oi străbate Israelul
În lung și-n lat, Te voi afla.”

Iar într-o zi, pe la amiază,
Sub raza soarelui sublim,
Cu pași domoli, înaintea
Pe drumul spre Ierusalim.

Dar zarva nu îl uluiește,
Știe că mâine e Sabat,
Și lumea toată se grăbește
Spre Sfântul Templu, la-nchinat.

Și totuși... nu-i ca altă dată,
Se pare a fi altceva,
Căci lumea toată se îndreaptă
Nu-n Templu, ci spre Golgota.

Împins de curiozitate
Se-ndreaptă și el înspre culme,
Părând că întreaga cetate
Aleargă, pe aceleași urme.

Pe vârful dealului Golgota
Trei cruci, în rând, sunt înălțate,
Trei oameni, ce le-aduse soarta
Să fie condamnați la moarte.

Pribeagul călător privește
Sinistrul, înfiorător tablou
Iar în văzduh, mereu plutește
Al strigătelor, lung ecou.

Privești-tea-l face să simtă
În gură, gustul de pelin
Recunoscându-L, deodată
Pe lemnul crucii, pe Străin:

„Opriți! Opriți! Nu-L mai străpungeți!
Opriți! De ce L-ați condamnat?
O să răspundeți de-a Lui sânge,
De sângele-I nevinovat.”

Dar nimeni nu îl ia în seamă
Iar călătorul, îngrozit,
Spre cruce ochii și-i îndreaptă,
Către Străinul cel iubit:

„Stăpânul meu iubit, primește
Ca slugă să-Ți rămân, supus,
Iar inima-mi de azi dorește
Să fie doar a Ta, Isus!”

AMIN

Two Rows By the Sea

Two rows of men walked
the shore of the sea,
On a day when the
world's tears would run
free.

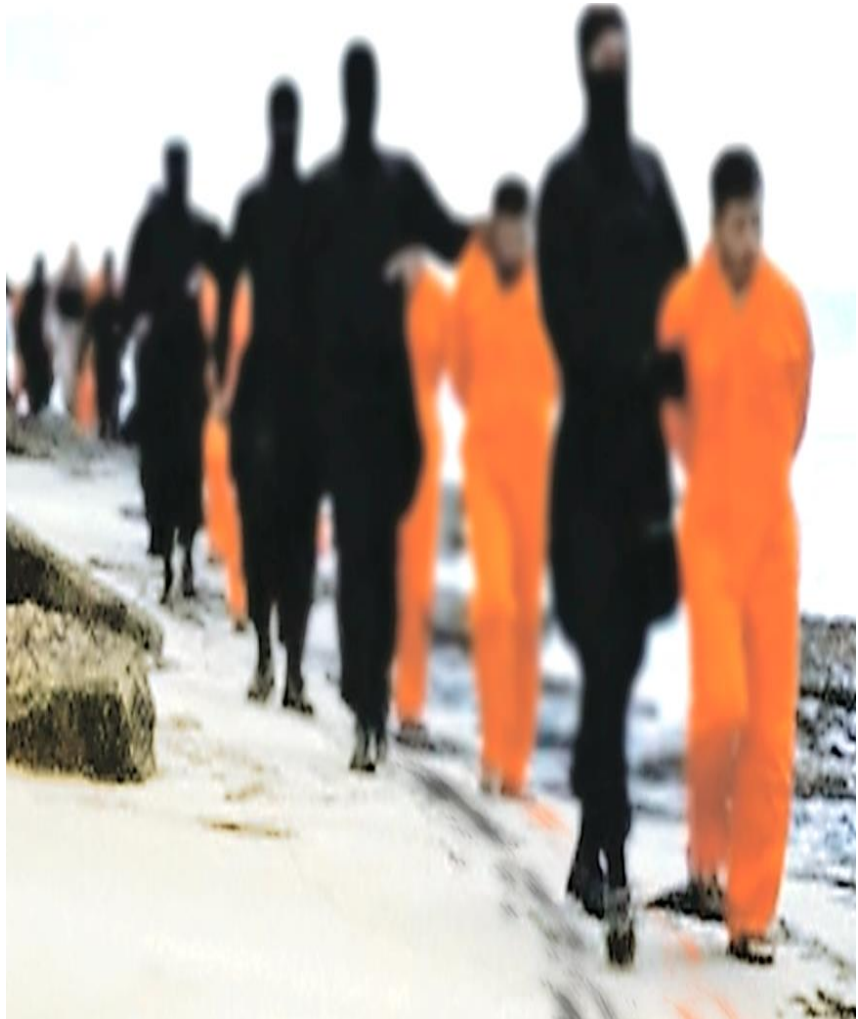
One a row of assassins,
who thought they did
right,
The other of innocents,
true sons of the light.
One holding knives in
hands held high,
The other with hands
empty, defenseless and
tied.

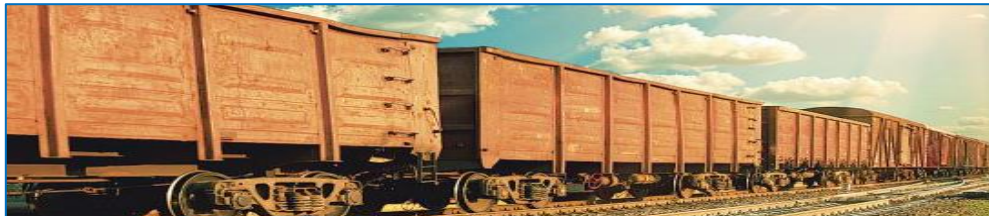
One row of slits to
conceal glaring-dead
eyes,
The other with living
eyes raised to the skies.
One row stood steady,
pall-bearers of death,
The other knelt ready,
welcoming heaven's
breath.

One row spewed
wretched, contemptible
threats,
The other spread God-
given peace and rest.

A Question... Who fears
the other?

The row in orange,
watching paradise open?
Or the row in black, with
minds evil and broken?

- Vine Denisa, hai s-o luăm de la aeroport.

- Mergem. Și am plecat.

Ce o să zică Denisa, cumnata mea – sora mai mică a Anetei – când o auzi că mergem la Biserică? Să vezi râs pe ea. Nu cu prea mult timp în urmă aveam un shop Italian, în Adelaide. Lucram toți acolo să facem un ban, Aneta, Denisa, mama-soacră și eu. Erau în acel loc 12 shopuri cu bucătării din trei continente de jur-împrejur, și barul la mijloc. Ne mergea vânzarea ori nu mergea, paharul ne era plin.

Într-o zi, când mă dădeam eu mare bucătar și mestecam prin toate oalele de pe foc, beam la bere rece stropită cu o lacrimă de brandy, visam despre cum o s-o duc eu în rai după ce o să scap de chinul de pe pământ. Cum o să stau la umbră cu o găleată de votcă la gheață și cu o mulțime de fete blonde pe lângă mine.

- În rai, moșule, striga Denisa la mine de la celălalt cap al bucătăriei, o să cânti 'aleluia' cu sfântul Sisoie, o să mănânci ambrozie și o să bei agheasmă!

- Nu, nu, nu, eu știu mai bine ca tine.

- De unde știi, moșule?

- De la Ion Țurin!

Mințeam, nu știam nimic de la Ion Țurin. Nu l-am întrebat. Am întins mâna după sticla de brandy și am tras un gât direct din sticlă. Cam așa făceam ori de câte ori îmi aminteam de nea Ion Țurin.

Omul ăsta este o amintire din copilăria mea. Nu i-am văzut, sau nu-mi amintesc să-i fi văzut fața vreodată. Era vecinul nostru și când ne vedea pe noi, copiii, prin curte, își puneă o mască, venea la gard și ne speria. După un timp sperietura a trecut, știam că este nea Ion Țurin. Fiindcă era bolnav de tuberculoză a murit, și l-am uitat cu trecerea vremii. A apărut iar după mulți ani. Eram în București, locuiam în Piața Domenii. Aveam 25-26 de ani. Soția mea era plecată la Constanța, la părinți, eu eram de capul meu. Într-una din nopțile mele de beție, m-am trezit dintr-un somn zbuciumat gemând și plângând cu dureri în piept. M-am zvârcolit mult timp în pat, în întuneric, de durere. Deodată am deschis ochii și l-am văzut clar. Ședea picior peste picior, foarte înalt și slab, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă. Ședea cu fruntea rezemată în palmă, într-o poziție foarte tristă. Nu privea la mine, privea în jos, cu fața întoarsă într-o parte. Am știut că este nea Ion Țurin,

cu toate că nu-i văzusem fața niciodată. Am întins o mână spre el, apoi nu-mi mai amintesc ce s-a mai întâmplat, probabil am adormit. O, dacă aș fi putut, câte nu l-aș fi întrebat, câte n-aș fi aflat... L-aș fi întrebat de ce este așa de trist, de ce m-a vizitat, de unde vine și cum este locul de unde vine el... Aș fi putut să-l întreb multe, dar n-am avut putere.

Da, o mințeam pe cumnățica mea, Ion Țurin nu mi-a spus nimic, iar eu încercam mereu să uit acea întâlnire, s-o ascund pe fundul paharului ori de câte ori ieșea la suprafață.

Denisa este cum o știm, nu ne-am văzut de câteva luni, nici o schimbare, și, totuși, în mașină, în drum spre casă, după un scurt timp de tăcere, Denisa spune:

- Să nu râdeți de mine, dar de câțva timp eu mă duc la o Biserică Baptistă. Am privit-o pe Aneta și, amândoi, am izbucnit în râs.

- Știam eu că o să râdeți de mine, dar nu am avut de ales. Cu câțva timp în urmă, eram cu Tony pe stradă. Ne-a oprit un australian și ne-a întrebat dacă îl cunoaștem pe Isus Hristos, Domnul. Eu i-am spus că da, Tony i-a spus că el este budist, nu cunoaște prea multe. Iar omul acela australian, care este păstor la o Biserica Baptistă, ne-a vorbit mai în amănunt. Apoi, l-am invitat acasă, el ne-a invitat la Biserica lui, și, uite-așa, mergem în fiecare Duminică și ascultăm Evanghelia lui Isus Hristos. Să nu râdeți de mine, că este foarte serios.

Aneta o sărută cu drag și-i spune:

- Nu râde nimeni de tine, surioară, și noi mergem la o Biserică Baptistă. Și începe să-i povestească, cu lux de amănunte, cum i-am cunoscut și noi pe sfinții noștri.

Conduc mașina relaxat, simt o liniște, o pace... Ceva se întâmplă; uite că ne-am apropiat de Dumnezeu toți trei. Mare este Dumnezeu! Noi am pus trei mii de kilometri între noi, iar Dumnezeu a distrus distanțele și ne-a apropiat în dragostea Lui. Totuși, spun ca să se știe cum stăm:

- De acum încolo o să cântăm 'aleluia' cu sfântul Sisoie, și o să bem agheasmă. Râdem toți, chiar și Gogu, cu toate că el nu prea înțelege ce vorbim noi pe românește. Denisa adaugă:

- Este bine, totuși, ca mama să nu știe nimic... deocamdată.

Va urma

Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-va unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos. Efes.4:32

Copilul unei familii apropiate de noi, și-a supărat puțin mămica cu o năzdrăvănie copilărească. Mama i-a cerut să-și ceară iertare. Băiatul, în vârstă de trei, ani a exclamat: „Te iert mami, te iert!” Și nouă, vinovați fiind deseori, ne este greu să ne cerem iertare. Și parcă mai greu decât să ne cerem iertare, este să iertăm când altul ne greșește. Învață-te să fii iertător și să-ți ceri iertare când greșești. Apostolul Pavel ne îndemna să fim bunii unii cu alții, miloși și să iertăm ... Cum sa iertam? Cum ne-a iertat Dumnezeu pe noi în Hristos. Ai greșit cuiva? Cere-ți iertare. Are cineva nevoie de iertarea ta? Dă-i-o. Și tu ai primit-o fără merit de la Domnul. Iartă. Mare putere are iertarea.

Păstor Natanael Costea

ODISEU ȘI SIRENELE

Odiseu a fost un erou al vechilor greci. A luat și el parte la războiul de la Troia, unde grecii i-au bătut pe troieni, după un război de zece ani. După gloriosul război, Odiseu a plecat spre casă cu oamenii lui. În drumul lor, pe mare și uscat, au pribegit ani de zile, trecând prin fel de fel de primejdii. Între altele, au trecut și pe lângă insula sirenelor. Aceste sirene erau un fel de vâlve ale mărilor; niște zâne încântătoare, care, prin cântecele lor vrăjite, îi ademeneau pe trecători, le furau voința, îi îmbătau cu un fel de beție dulce care îi făcea să sară în valurile mării, unde își aflau moartea și mormântul. Ca să scape de primejdia aceasta, Odiseu a înfundat cu ceară urechile oamenilor săi, iar pe sine s-a legat strâns de catargul corabiei. Luptătorii lui n-auzeau ademenirile sirenelor. El le auzea, dar era legat de barcă. În felul acesta, au trecut teferi pe lângă insula cea vrăjită a morții.

Un adânc înțeles creștinesc văd eu în această legendă. Un fel de insulă vrăjită a morții este și lumea aceasta cu „sirenele” ei; cu desfătărilor și amăgirile ei. Omul vâslește spre Patria Cerească, dar lumea îl amăgește cu „cântările” și desfătărilor ei. Lumea îi fură omului voința, îi fură mintea, îl îmbată cu plăcerile ei și îl face să se arunce în valurile ei, în valurile pieirii sufletești și trupești.

În fața ispitei, Odiseu s-a legat strâns de catargul corabiei.

În fața ispitei, leagă-te și tu cu puterea Evangheliei! Leagă-te cu putere de catargul Evangheliei!

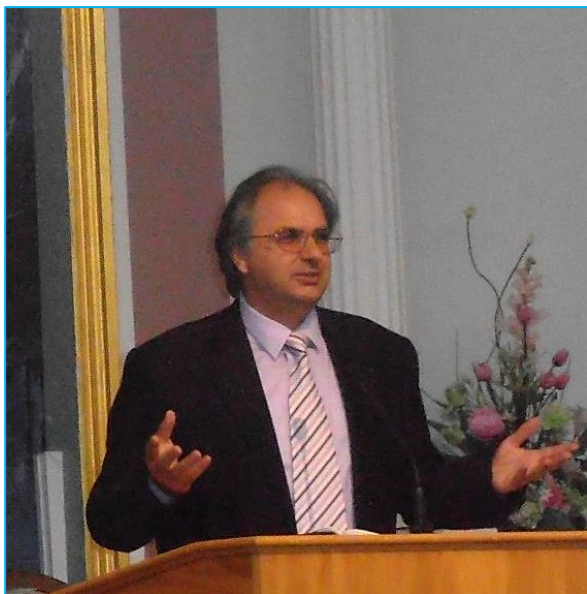
În fața ispitei, oamenii lui Odiseu s-au făcut surzi, înfundându-și urechile cu ceară.

Mut și surd fă-te și tu față de lume și ispitele ei!

Câtă vreme însă, în loc să faci așa, tu cauți parcă anume „sirenele”, pe la cârciumi, petreceri, cinematografe și alte desfătări lumești – cum crezi, dragul meu, că ai putea birui ispita?

Câtă vreme toate urechile tale, și cele din carne și cele din duh, sunt desfundate pentru lume, te miri că te biruie ispita și lumea?

Părintele Iosif Trifa, 600 de istorioare

Unele dintre cele mai frecvente expresii pe care oamenii le spun atunci când sunt în suferință, sunt cele pe care le găsim în cartea Iov. *Lui Dumnezeu nu-i pasă, Dumnezeu nu este drept, Dumnezeu nu poate să înlăture toată nedreptatea și toată suferința care este în lume.* În capitolele 32-37 din cartea Iov, Elihu reia toate aceste afirmații pe care Iov le-a spus direct sau indirect și arată cât de lipsite de temei, chiar absurde sunt ele.

Noi nu trebuie să spunem: Dumnezeu este nedrept. Iov a ajuns aproape de această stare când a spus: „Dumnezeu mă pedepsește fără motiv”. Elihu îl citează: „*Dar tu ai spus în auzul meu, și am auzit sunetul cuvintelor tale : sunt curat, sunt fără păcat, sunt fără prihană, nu este fărădelege în mine. Și Dumnezeu caută pricină de ură împotriva mea, mă socotește vrăjmaș al Lui.*” Iov 33:8-10.

Indiferent cât de mare este suferința, noi nu trebuie să gândim așa.

Jony Earekson, într-una din cărțile ei citează cuvintele tatălui ei spuse într-o împrejurare: „Noi, credincioșii, credem că noi toți merităm iadul și când Dumnezeu ne dă ceva mai puțin, noi cântim și spunem că Dumnezeu nu este drept.”

Elihu spune că sunt două avantaje pe care suferința le aduce în viața noastră.

Primul, Dumnezeu ne curățește prin suferințe. Iov 33:19-22. Este un semn al dragostei lui Dumnezeu. Domnul Isus spune același lucru în Ioan 15:2. – „...pe orice mlădiță care aduce roadă, o curățește ca să aducă și mai multă roadă.”

Al doilea, Dumnezeu ne crește, ne călăuzește prin suferință. Iov 36:16. – „*Și pe tine vrea să te scoată din strâmtorare, ca să te pună la loc larg...*”

Noi nu trebuie să spunem că lui Dumnezeu nu-i pasă. De mai multe ori Elihu subliniază purtarea de grijă a lui Dumnezeu: „*Dumnezeu scapă pe cel nenorocit prin nenorocirea lui și prin suferință îl înștiințează*” Iov 36:15.

Știm că Dumnezeu ne spune „*să aruncăm asupra Lui toate îngrijorările noastre*”. Dar uneori ne vine greu să credem că lui Dumnezeu chiar îi pasă de noi. Sunt cel puțin două lucruri care ar trebui să ne convingă de dragostea lui Dumnezeu.

Primul, experiența disciplinei.

Dumnezeu folosește suferința pentru a ne întoarce de la păcat. Evrei 12:6 – „*Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubește...*”

Jertfa Domnului Isus, suferința Lui a dus la iertarea păcatelor noastre.

Nimeni nu poate sta la poala crucii, să privească prin credință la Domnul Isus cum moare răstignit pe cruce pentru păcatele noastre și să spună: „*nu cred că lui Dumnezeu îi pasă de mine*”.

Noi nu trebuie să spunem: „Dumnezeu nu are putere să schimbe situația în care mă aflu”.

Elihu alocă mult spațiu în cuvântarea lui, un capitol și jumătate, pentru a arăta că Dumnezeu este Atotputernic 36:22 – „Dumnezeu este mare în puterea lui...” El vorbește despre ploaie, tunet și fulgere, despre strălucirea soarelui. Elihu vorbește despre animale, despre pești. Elihu arată măreția și atotînțelepciunea lui Dumnezeu în creație. Poți tu să crezi, Iov, că puterea lui Dumnezeu este limitată ?

Dumnezeu a creat Universul și tot ceea ce există.

Atotputernicia lui Dumnezeu se vede în Creație.

Indiferent care sunt circumstanțele în care noi ne aflăm, nu trebuie să uităm adevărul care rămâne același, care nu se schimbă:

**Dumnezeu este drept,
Lui îi pasă de noi,
El este Atotputernic,
El este singurul Dumnezeu.**

Adevărul acesta ne va face capabili să trecem biruitori peste orice încercare.

O povestire adevărată

Sunteți Isus?

Cu câțiva ani în urmă, un grup de oameni de afaceri mergeau la Chicago. În goana lor, cu biletele de avion și servietele în mâini, unul dintre ei a răsturnat din greșeală o masă pe care erau expuse mere. Acestea s-au împrăștiat de jur împrejur. Fără să se oprească sau să se uite în urmă, ei au reușit să ajungă la timp la avion și să se îmbarce înainte de a se închide ușile.

Cu excepția unuia, care s-a oprit, a respirat profund, și-a ascultat simțămintele și i s-a făcut milă de fata al cărei stand de mere a fost răsturnat. Le-a spus tovarășilor săi să plece fără el, apoi s-a întors la terminal, acolo unde merele erau împrăștiate pe jos.

Și a fost mulțumit de decizia luată.

Fata de șaisprezece ani era complet oarbă! Plângea încet, lacrimi de frustrare îi curgeau pe obraji, în timp ce neajutorată băjbăia căutând merele împrăștiate pe jos. Lumea trecea nepăsătoare: nimeni nu se oprea, nimănui nu-i păsa de necazul ei.

Omul de afaceri a îngenucheat lângă ea, a strâns merele, le-a pus înapoi pe masă și a ajutat-o să aranjeze standul. În timpul acesta și-a dat seama că multe dintre mere fuseseră lovite și strivite, și pe acestea le-a pus într-un coș separat.

Când a terminat, a scos portofelul și i-a spus fetei:

-Poftim acești 40 de dolari pentru pagubele pe care ți le-am provocat. Ești OK?

Și ea, cu lacrimi în ochi, dădu din cap afirmativ... iar El a continuat:

-Îmi pare rău și sper că nu ți-am distrus complet ziua.

În timp ce omul de afaceri se îndepărta, adolescenta uimită l-a strigat:

-Domnule!

El s-a oprit și a privit în ochii ei orbi... iar ea a continuat:

-Sunteți Isus?

El s-a oprit din mers, nedumerit. S-a întors spre ea și a spus:

-Nu, nu sunt deloc ca Isus. El este bun, amabil, grijuliu, iubitor și nu ar fi răsturnat niciodată standul tău.

Fata a dat din cap și a spus:

-Vă întreb pentru că m-am rugat ca Isus să mă ajute să strâng merele. El v-a trimis pe dumneavoastră să mă ajutați, deci sunteți ca El.

Omul de afaceri s-a îndreptat agale către avion, cu o întrebare care îl măcina pe dinăuntru: „Sunteți Isus?”

Vă confundă lumea cu Isus? Ar trebui să ne asemănăm atât de mult cu Isus, încât într-o lume oarbă la iubirea, viața și harul Lui, oamenii să nu vadă diferența dintre noi și El.

Dacă pretindem că Îl cunoaștem, ar trebui să trăim, să umblăm și să acționăm așa cum ar face-o El. A-L cunoaște pe El înseamnă a trăi Cuvântul Sau în viața de zi cu zi.

DIN NOU LA POALA CRUCII

Am ajuns din nou sub cruce
Jos, la marginea uitării,
Lângă umbra ce se scurge
În conturul înserării.

După ani și ani de zile
Și de nopți de neuitat,
M-am întors din nou la tine,
Început îndepărtat.

Sunt din nou aici, sub cruce,
După multe rătăcirii.
Dor fierbinte mă aduce –
Flacăra primei iubiri.

Caut dragostea pierdută
Pe a rătăcirii cale,
Caut lacrima uscată
În a plângerilor vale.

Caut dragostea pierdută
În trăirea ce s-a scurs,
Și-ntr-o seară neștiută,
Iar la cruce am ajuns.

M-am întors iar la fântâna
Dragostei fără sfârșit.
Domnul îmi întinde mâna
Și-mi șoptește: „Bun venit.”

c.o.

Autor necunoscut

FRUMOASE AMINTIRI

Frumoase amintiri din viața de credință. Este o rubrica nouă pe care o prezentăm spre atenția cititorilor. Fiecare dintre noi avem amintiri plăcute din umblarea noastră cu Domnul. Haidem să le împărtășim, prin ele să ne cunoaștem, să ne încurajăm, să creștem în credință și în recunoștință față de Cel care ne-a iertat și ne-a mântuit, Isus Hristos, Domnul nostru.

Iată una dintre amintirile plăcute mie; este o înștiințare care a fost pusă pe bordul Bisericii din Perth, prin anul 2005:

„La data de 11 iunie 2005, la Barry Britton Reserve din Balga, la ora 10 dimineață, a avut loc o întâlnire cu caracter social-creștin. Au participat mai mult de jumătate din poporul care primește ajutoare din parte Bisericii Baptiste Române, prin Misiunea Jesus Bread – peste șaizeci de suflete. Majoritatea au format-o văduvele din Sudan cu o mulțime de copii ai lor. Au fost de asemenea oameni din Liberia, Kenia, Afganistan și Australia.

Au predicat Cuvântul Domnului păstorul Gavrilă Crișan, păstorul Bisericii Baptiste Române și păstorul african Evens Cibesecunda. De partea muzicală s-a ocupat cu multă dăruire Collin Watson de la Biserica Baptistă din Girrawheen. Păstorii au declarat și au înălțat Numele Domnului Isus Hristos ca fiind singurul nume care s-a dat oamenilor ca să fie mântuiți. S-au cântat cântări de slavă. Femeile africane au adus de asemenea închinarea lor prin cântări și dansuri. Au fost servite mâncăruri din mai multe continente, băuturi răcoritoare, cafele și prăjituri din belșug, prin grația și providența Domnului. Prin inspirație divină, pastorul Evens a oprit cântările și L-a prezentat pe Domnul Isus ca pe un Dulce Salvator, pornind de la dulceața prăjiturilor de pe masă, care este trecătoare și oprindu-se la dulceața eternă a Domnului Isus.

„VENIȚI SĂ GUSTAȚI SĂ VEDEȚI CE BUN ESTE DOMNUL”

Păstorul Evens a chemat adunarea la pocăință. A alergat lângă el o fetiță mică de 4 ani, Doris, fata Martei. A răspuns chemării și Rebeca – văduvă sudaneză, apoi a venit la Domnul o tânără sudaneză pe nume Ayak. La urmă s-a alăturat lor și Fuzeeiah, o tânără musulmană din Afganistan. S-a ridicat de pe scaun, de lângă bătrânul ei tată, și s-a alăturat poporului Domnului. Toată slava să-I fie adusă Domnului Isus, Salvatorul tuturor oamenilor.

Misiunea Jesus Bread face apel la întreagă Biserică să se roage pentru aceste suflete.

Iunie 2005, Perth. WA

Dragi cititori și cititoare, vă rugăm nu neglijați invitația noastră. Așteptăm... *Amintiri.*

Email: conopran@iinet.net.au

Sau la adresa: Editor. 35 Reid Street, Brown Hill. Vic. 3350

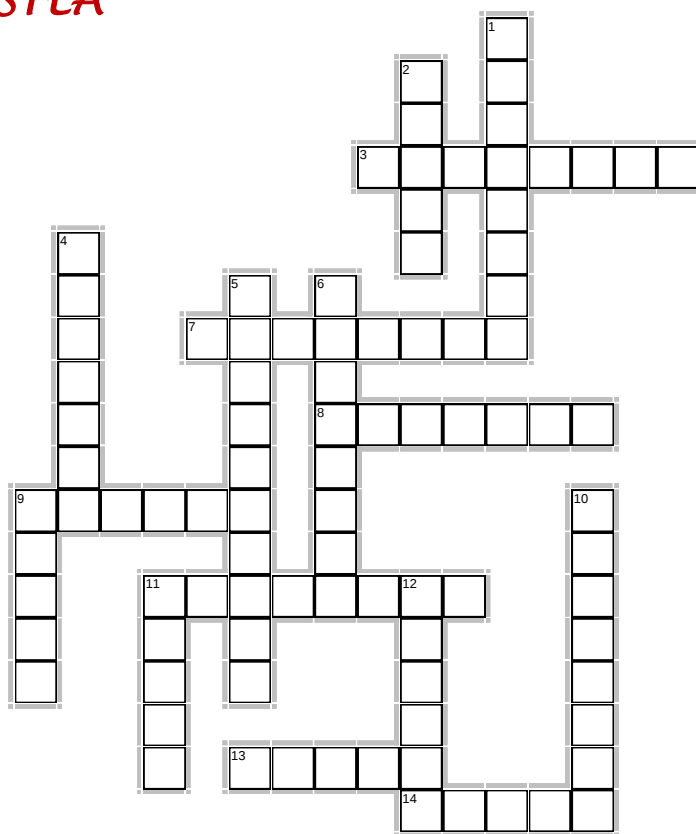
REBUS - DRAGOSTEA

ORIZONTAL

- 3. cu moral tare
- 7. hrana săracilor
- 8. speranță
- 9. dar
- 11. mută munții
- 13. onoare
- 14. mistere

VERTICAL

- 1. certitudine
- 2. dragoste
- 4. clopot
- 5. zgomotos
- 6. împărțeala
- 9. invidie
- 10. iubire
- 11. sărac
- 12. înfioat

Răspunsuri la „Tânărul bogat”.

Orizontal – 1.Dromader; 3.Întristat; 5.Poruncă; 7.Cunoști;

9.Imposibil; 10.Lesne; Moștenire

Vertical - 2.Dumnezeu; 4.Bogății; 6.Anevoie; 7.Curios; 8.Lipsește; 11.Isus

Limbajul rândunicii

Dănuț Alexandru

Au venit cinci rândunele
Și s-au așezat pe sârmă...
Șușoteau ele-ntr-ele
Câte-n lună și în stele
Despre vremea cea din urmă...

Cum lipsea traducătorul
Am privit cu luare-aminte:
Tot vorbea ciripitorul...
Cum să-i înțeleg eu dorul
Și zborul dintre cuvinte?...

Ne-având dicționare
Cu un cumul lexical,
Nici „motor de căutare”,
Mi-amintii din întâmplare
De limbajul non-verbal...
Și-am început să-mi dau seama
Ce se întâmpla pe vale...
Un lăstun trecuse vama,
Venise cu telegrama
Despre un sfârșit de cale...

Vara-și încheia sezonul
Maxim într-o săptămână,
Și-avea să ocupe tronul
Și să-și fluture blazonul
Toamna, cea de-a treia zână.

Iar pe sârma înnegrită
Ce transportă energie,
Rândunele de elită
Discutau știrea sosită
Plănuind o strategie.

Doamne, câte legi nescrise...
Ce sensibilă natură...
Urechea mea auzise
Dar încă nu izbutise
Să-nțeleagă-așa Scriptură...
Dar de-acum voi lua aminte
La cuvintele Scripturii
Și-mi voi face timp, Părinte,
Ca să-mi iau ca Diriginte,
Marea carte a naturii!...

Rulada „Passion”

Ingrediente

Foaie

6 ouă
6 lg zahăr
6 lg făină
2 lg cacao

Crema

200 gr ciocolată albă
200 ml frișcă lichidă
esență vanilie

Mod de preparare

Foaia de ruladă o preparăm astfel: se separă albușurile de gălbenușuri. Albușurile se bat spumă cu 4 lg de zahăr, iar gălbenușurile cu restul. Se amestecă ușor cele două compoziții și se adaugă făina cernută. Împărțim în două compoziția iar în una adăugăm cacao. Cele două compoziții se pun în pungi separat. Turnăm pe hârtie de copt fâșii alternative. Se coace la foc potrivit. (180°C, pentru 10 min.)

După ce s-a răcit foaia, o umplem cu crema preparată astfel: ciocolata albă o rupem bucățele mici și împreună cu frișca o punem la topit. După ce s-a topit crema, se dă la rece, (2 ore), apoi se spumează cu mixerul și se aromatizează cu vanilie, (cine dorește adaugă nucă pisată, fructe, ciocolată răzuită).

Rulăm foaia umplută cu cremă și o dăm la rece pentru o oră. Se porționează după preferință.

Poftă bună. bucatareselevesele.ro
Aneta Oprănescu. anetaopran@iinet.net.au

USTUROIUL VERDE

Usturoiul verde întărește sistemul imunitar deoarece conține alicina, un compus sulfuric cu efecte benefice asupra organismului. Alicina protejează mecanismele naturale de apărare ale organismului.

Usturoiul verde este cunoscut și recunoscut pentru proprietățile sale antiinflamatorii și antibacteriene, având capacitatea de a proteja împotriva infecțiilor.

Usturoiul verde este bogat în fier și prin urmare este indicat a fi consumat cu

precădere în cazul anemiilor și a lipsei de fier, dar nu numai.

Usturoiul verde conține un anumit polisulfid, care îl face să aibă un efect benefic asupra inimii, protejând împotriva bolilor cardiovasculare și a tensiunii arteriale mari. În plus, mai conține și mangan, un mineral ce contribuie la menținerea HDL (colesterolul bun) în limite normale.

În același timp, s-a demonstrat că usturoiul verde scade colesterolul rău și ajută la prevenirea atacului cerebral. Introduceți așadar usturoiul verde în alimentația voastră. Este aliatul inimii și al sistemului circulator.

Usturoiul verde este un adjuvant în tratarea răcelilor și a tusei, dar este totodată eficient și în tratarea infecțiilor gastro-intestinale.

Usturoiul verde blochează dezvoltarea celulelor canceroase și protejează împotriva anumitor tipuri de cancer. Anumite studii au arătat că cei care consumă des usturoi dezvoltă mai rar cancer la stomac și colon.

Usturoiul verde ajută la îmbunătățirea sistemului digestiv, dar și la tratarea problemelor gastrice și a celor de constipație.

[Garbo.ro on Facebook](https://www.facebook.com/Garbo.ro)/Simona Bondor, Perth

BOTEZUL NOU TESTAMENTAL

Indiferent cât de rea este starea lumii, și cred că merge din rău în mai rău, Dumnezeu nu a abandonat niciodată omul. De reținut este faptul că Dumnezeu nu face o reformă morală superficială, de suprafață, într-o societate netransformată. Din contră, scopul lui Dumnezeu pentru noi în lumea aceasta este să propovăduim mesajul păcatului și al salvării la nivelul fiecărui individ, pe care Dumnezeu îl salvează în mod suveran și îl cheamă să iasă afară din lume. De fapt aceasta este singura misiune legitimă a bisericii. Biblia spune că „Isus S'a apropiat de ei, a vorbit cu ei, și le-a zis: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ“, apoi a continuat și a zis: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin” (Mat 28:18-20)

Această sărbătoare a botezului a fost oficiată deoarece Isus a poruncit-o. În istorie, găsim că botezul a fost practicat înainte de înființarea Bisericii. Evreii, înainte de venirea Domnului nostru Isus pe pământ, foloseau botezul ca o curățire și acceptare în rândurile lor a tuturor acelor care doreau să urmeze iudaismul din rândurile neamurilor, numindu-i prozeliți. Apoi, mai întâlnim și botezul lui Ioan Botezătorul, care în principiu, a fost un botez al pocăinței (Mat 3:11), unde persoanele care se botezau exprimau pocăința lor și dorința de a primi iertare. Ioan Botezătorul a folosit botezul ca un act simbolic-pregătitor. Chiar dacă era numit un botez al pocăinței, actul acesta făcut de Ioan Botezătorul nu este la fel cu botezul Nou Testamental, așa cum găsim în Fapte 19:1-7; botezul creștin are o semnificație mult mai adâncă. Candidatul mai întâi trebuie să audă Cuvântul: „*Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos*” (Rom 10:17), apoi să-l creadă, căci „*fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută*” (Evrei 11:6). De remarcat că un copil nu poate face aceste lucruri. Urmează actul pocăinței, după cum este scris în Fapte 2:38: „*Pocăiți-vă*”, le-a zis Petru, „*și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh*”. Deci botezul este o mărturie publică de credință. Putem adăuga că botezul este o scufundare completă în apă (și nu stropire cu apă), prin care în mod dramatic se ilustrează moartea, îngroparea și învierea Domnului nostru Isus Hristos; de asemenea ilustrează moartea noastră asupra păcatului și învierea la o viață nouă în Hristos. Apostolul Pavel le scrie Romanilor: „*Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă*” (Rom 6:3-5).

Simplu spus, botezul este o mărturie exterioară a ceea ce deja s-a întâmplat în sufletul candidatului. Apostolul Petru scrie: „*Icoana aceasta închipuitoare vă mântuiește acum pe voi, și anume botezul, care nu este o curățire de întinăciunile trupesti, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu, prin învierea lui Isus Hristos care stă la dreapta lui Dumnezeu. (1 Petru 3:21-22).*

Dragii mei, sărbătoarea botezului este o sărbătoare plină de bucurie, din multe motive, care are reverberații atât în Cer, în Împărăția lui Dumnezeu, cât și aici pe pământ. Pentru noi are o însemnătate deosebită deoarece suntem bombardați prin toate mijloacele media, audio și tv, cum că altceva ori altcineva este responsabil de faptele pe care le facem. Uneori dăm vina pe copilărie, sau părinți, alteori dăm vina pe școală sau chiar pe biserică. De atâtea ori am auzit oamenii spunând: „*Nu mă pot întoarce la Dumnezeu pentru că...*” Ori botezul mărturisește tocmai acest lucru, și anume că este un act deplin conștient, care exprimă alegerea și voința liberă a persoanei respective; adică recunoașterea personală că sunt un om păcătos și am nevoie de Dumnezeu, mă recunosc înaintea Domnului și sunt responsabil de faptele mele rele și, fără credința în Dumnezeu, nu am nicio șansă, nici aici și nici la Judecata Finală. Este alegerea personală la care orice om de pe pământ este supus; este alegerea înaintea Cerului, alegerea pe care o facem că de acum aparținem Bisericii lui Dumnezeu, și am terminat cu lumea și cu felul ei deșert de viațuire, că suntem sub autoritatea și protecția lui Dumnezeu și diavolul nu mai are nici o putere asupra noastră.

O candidată, cu lacrimi a mărturisit: „*Astăzi stau înaintea dumneavoastră pentru că am fost pusă să aleg între familie și Adevărata Cale, între părinții, care mi-au spus că dacă mă botez nu mai vor să mă cunoască de*

copil al lor, și de cealaltă parte, Isus Hristos. Sunt aici pentru că am renunțat la tot ce am mai drag, familia... Dumnezeu mi-a vorbit în mod personal, mi-a ascultat rugăciunile și azi am ales pe Hristos care să-mi fie tată și mamă. Am ales pe Isus Fiul lui Dumnezeu ca Mântuitorul meu personal. Cred că într-o zi minunată, Dumnezeu se va îndura și de familia mea..."

Spuneam că sărbătoarea Botezului este plină de bucurie, deoarece demonstrează că există șanse, există salvare, oricât de rea este lumea din jurul nostru, oricât de mare este întunericul. HRISTOS E VIU și îi salvează pe păcătoși. Datoria noastră de creștini, în ce privește păcatul și starea deplorabilă a omenirii, nu este să curățăm societatea de toate relele, ci să perseverăm în procesul de sfințire, să fim sare și lumină în această lume (Mat 5:13-17). Numai când „creștinii din biserici” devin sfinți, curați, cu demnitatea nepătată, necompromiși, vor putea avea

un impact real și puternic față de lumea de afară, și acest impact nu va fi de natură exterioară, ci o transformare a inimii. Biserica este chemată să împlinească, prin ajutorul lui Dumnezeu, acest mandat atât de important și de care este atât de mare nevoie în societatea în care trăim, prin membrii ei, aleși nu de om, ci de Dumnezeu (Ioan 1:12-13).

Să ne rugăm ca Dumnezeu să binecuvânteze familiile de români să se întoarcă la Calea Mântuirii, să oprească răul și păcatul din viețile lor. Să ne rugăm pentru biruința asupra răului, asupra ispitei și pentru curaj în trăire și mărturisire. Să ne rugăm pentru cei care doresc să trăiască cum a trăit Hristos, prin puterea Duhului Sfânt, să cultive „dragostea care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun și dintr-o credință neprefăcută” (1Tim 1:5) Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Păstor Mircea Câmpcean

Șoapte din Împărăția tăcerii.

Acolo era tăcere desăvârșită. Gardienii aveau papuci de câlți. Trei ani în tăcere... Să vă aduc șoapte din tăcere și întuneric. O poveste... În ebraică nu este cuvântul *a povesti*. Când vorbești, dai o piatră prețioasă. Nu spui vorbe fără rost: „foaie verde poamă acră”; acolo dacă vorbești dai o piatră prețioasă. Ai o piatră prețioasă, vorbești. Nu ai o piatră prețioasă, nu vorbești. Este bine când vorbim să vorbim cu măsură. Am învățat în Împărăția tăcerii că este mai bine să vorbesc cu Dumnezeu. Și dacă nu am un diamant mare, să-I dau unul mic.

TEZAU

Ornitologia este o ramură a zoologiei care studiază păsările. O echipă de cercetători au descoperit în America de Sud niște păsări rare, de mare preț. În vapor au încărcat o mare colivie plină cu aceste păsări, intenționând să le ducă în Europa. Dar pe undeva, profitând de neatenția oamenilor, una a scăpat și a zburat peste ocean. Cercetătorii erau triști că au pierdut această foarte prețioasă pasăre. Dar, spre marea lor surprindere, după câteva ore, pasărea s-a întors obosită înapoi în colivie. Dar a zburat, a zburat, deasupra oceanului și a văzut că nicăieri nu era mai bine ca în colivie. Colivia sau mor!

Se întâmplă că vrem să ieșim din această... colivie a Bisericii, din rânduiala ei. De curând mi-a spus o tânără:

„Sunt eu credincioasă, dar vreau să fiu și eu om! Vreau să am bucuria oamenilor!” Eu i-am spus:

„Du-te, fato. Zbori pe deasupra oceanului dar să știi că nu ajungi la capătul celălalt al oceanului. Locul tău este în... colivie!”

În cursul săptămânii ne atrage lumea într-o parte și în alta, în oceanul lumii. Dar „oceanul” acesta este mare, nu-l putem străbate până la celălalt mal, și într-o zi, ne întoarcem la „colivie”, la casa noastră. Aici sunt limitări, reguli pe care trebuie să le respectăm, dar este mai bine în colivie decât să ne scufundăm în ocean.

Domnul, însă, este în Templul Lui cel sfânt. Tot pământul să tacă înaintea Lui! Habacuc 2:20. (*habacuc, se traduce „îmbrățișare arzătoare”*).

Extras din predica Împărăția tăcerii – Richard Wurmbrand

SOLIDARITATE ÎN FAȚA MORȚII

(O poveste de alergare)

Suntem în zona de finisaj a cursei de semi-maraton desfășurată recent la Tușnad. E destul de rece, înnoțat și alergătorii sosesc unul după altul. Fețele lor sunt marcate de efort, înroșite, transpirate, însă se luminează brusc când văd că mai au doar câțiva metri până la linia de sosire. Aplauze răzlețe însoțesc efortul fiecărui alergător.

Deodată, se aude însă un strigat: „Cristi, vino!”. Este vocea soției lui Cristian Ungureanu, unul dintre atleții care au reușit să alerge cei 23 de km ai cursei. Povestește Cristian: „M-am uitat speriat în jur, soția era aplecată deasupra unui tip căzut. Alerg, ajung la ei. Era un tip la vreo 40 de ani”.

Pe tricoul bărbatului căzut e lipit numărul de concurs și numele său: 89, Dosa Zoltan. „Era alb-albastru la față”, spune Cristian și continuă: „Eram marcat, țineam în mâini un om care și-ar fi dat ultima suflare, la propriu, pentru a termina cursa. Căzuse răpus de oboseală și deshidratare la aproximativ 400 de metri înainte de linia de finisaj. Eram terminat, îl simțeam cum se stinge în brațele mele”.

Dosa Zoltan este ridicat și întins pe o băncuță din apropiere. Se apropie și alți alergători, îngrijorați de ceea ce se întâmplă. „Am început să îi frecăm cu apă fruntea, ceafa, mâinile și gambete. Nimic. Nici un semn de revenire. Bărbatul devine inert, mâna i se desprinde pur și simplu de un stâlp de care se ținea. Eram disperați cu toții. Era din ce în ce mai rece”. Soția lui Cristian Ungureanu sună la 112, apelul de urgență. Este șocată când aude întrebarea operatoarei: „de unde doriți să vină salvarea, din Covasna sau din Harghita?”. E drept că lacul Sfânta Ana, punctul terminus al cursei, se află la granița dintre cele două județe.

După aproximativ zece minute – ce par însă infinite – de masaj, de încercări de a comunica cu Zoltan, acesta reușește cu greu să înghită puțin dintr-o

băutură izotonică. Au mai trecut aproximativ cinci minute, ce mi s-au părut nesfârșite, până când, minune, a deschis ochii. Era rece și ud. Îi spun soției să îmi aducă un tricou cu mâneci lungi, pentru a-l schimba. La un moment dat, fără a spune vreun cuvânt, o doamnă își oferă haina pentru a-l acoperi pe bărbatul suferind.

„Încet, încet, în aproximativ 25 de minute, Dosa și-a revenit. S-a ridicat în șezut, moment în care am reușit să-l forțăm să mănânce niște ciocolată, împreună cu înghițituri mici din băutura izotonică. Își revenea. Viața a învins”, rememorează Cristian.

Lucrurile nu se opresc însă aici. Cristian Ungureanu și un prieten, Pepi Tilea, decid să-l ajute pe Dosa Zoltan să treacă linia de sosire. „O merita”. Nu sunt decât câteva sute de metri, iar cei trei bărbați – îmbrățișați într-un gest al solidarității – înaintează greoi.

„Pe parcursul celor 400 de metri, i-am repetat la nesfârșit: <<nu ne predăm, nu capitulăm!>>. În cele din urmă, am reușit să trecem linia de sosire. Eram cel mai fericit om de pe pământ. Acesta a fost adevăratul moment al victoriei”, încheie Cristian.

În momentul în care Zoltan se lăsa la pământ, după ce a trecut linia de sosire, apare o femeie ce izbucnește în plâns. Era soția lui, care îl aștepta. În tot timpul celor 40-45 de minute de agonie, ea se aflase la doar 400 de metri distanță, fără a ști nimic din ce se întâmpla. Zoltan primește o medalie pentru că a reușit să termine cursa.

În cele din urmă, apare și Salvarea. (...)

Dosa Zoltan avea să scrie ulterior într-un mesaj adresat lui Cristian Ungureanu:

„Dragi colegi și oameni care ați fost alături de mine, vă mulțumesc din suflet pentru ajutorul acordat. Întâi, pentru că mi-ați salvat viața și ați dovedit că omul poate fi o ființă total altruistă, chiar și cu necunoscuți. A doua oară, pentru că mi s-a dovedit cât de mult fair play există în acest sport minunat (alergarea pe distanțe lungi – n.r.), iar în ultimul rând, pentru că am trecut totuși linia de sosire la care visam.

Bineînțeles că nu voi renunța la alergat, dar voi fi mai prudent și puțin mai lent.

Am pornit singur și am ajuns la final cu niște prieteni adevărați. Vă mulțumesc”.

Ce ar mai fi de spus? Poate doar faptul că, întâmplător, Cristian Ungureanu e moldovean, Dosi Zoltan e maghiar, iar restul participanților, toți cetățeni români. (...)

Cu siguranță, se vor reîntâlni cu toții la viitoarele curse de alergare.

<http://totb.ro/>

Foto: hunrun.com și Cristian Ungureanu

MARANATA! DOMNUL VINE!

„Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus Hristos ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.” (Romani 10:9)

Prin harul și dragostea lui Dumnezeu, Biserica Creștină Baptistă „Maranata” din Melbourne, Australia, s-a bucurat de un botez noutestamental, care a avut loc pe data de 10 Mai 2015.

Zece tineri, într-o atmosferă de sărbătoare și emoție profundă, au împlinit îndemnul apostolului Pavel și L-au mărturisit pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor.

Actul Botezului a fost oficiat de către păstorul Bisericii, fratele Cornel Ghiță, iar Cuvântul Domnului a fost vestit cu claritate și putere de către frații pastori Teofil Ciortuz, Dorel Brândaș, Mircea Câmpean și David Toma.

Programul special cu această ocazie a fost împodobit de corul mixt și corul bărbătesc al Bisericii Maranata.

Slăvim Numele Domnului pentru îndurarea și Harul Său, care se revarsă din belșug peste această Biserică, și numai Lui îi acordăm toată recunoștința noastră.

Păstor Cornel Ghiță

Duminică, 24 Mai 2015, un grup de frați de la Biserica Maranata a lăudat pe Domnul prin vizita făcută la Biserica Speranța din Flemington, Melbourne.

La încheierea slujbei de dimineață frații au rămas la o masă gustoasă pregătită cu dragoste de Biserica locală. Dumnezeu să binecuvânteze aceste legături frățesti de dragoste pentru Domnul Isus, cât și unii pentru alții.

„Dar mai pe sus de toate, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii”

Coloseni 3:14

Binecuvântări, Păstor Daniel P. Nicolici

ISUS – SPERANȚA NOASTRĂ

Vestea bună în Ballarat

Pe data de 30 Mai 2015, comunitatea creștină din Ballarat, Victoria, s-a bucurat de vizita fraților și surorilor din Melbourne. Un grup de credincioși și credincioase din Prima Biserică Baptistă Română, împreună cu păstorul Teofil Ciortuz, au adus mesajul Bucuriei în mijlocul micii comunități creștine de români din Ballarat. I-a însoțit păstorul Mircea Câmpean de la Biserica Tabor, care a derulat istoria Esterei, împletind austeritatea din vechime cu dulceața Harului care este revărsat astăzi peste noi.

Ne-am înfruptat apoi din bunătățile pregătite de... Domino Pizza.

De asemenea, prin Harul Domnului, s-au strâns \$1000 pentru ajutorarea a două familii creștine din Nepal, familii cunoscute Bisericilor noastre.

TREI PORTOCAL

Lucrurile pe care le percepem în jurul nostru nu înfățișează realitatea.

O poveste de pe Titanic spune că atunci când bărcile de salvare erau pe lângă vapor încărcând pe cei ce erau salvați, marinarii le spuneau: „Dacă aveți o sticlă cu apă, ceva mâncare, luați în barcă cu voi că nu știți cât va dura.” Iată că o femeie din societatea înaltă și-a amintit că are ceva rămas în cabină. S-a întors, a străbătut cazinoul vasului unde erau grămezi de bani și valori împrăștiate pe jos, fără să privească la bogățiile din jurul ei, s-a repezit la cabină unde avea trei portocale. Le-a luat și s-a grăbit să ajungă la barca de salvare ținând strâns cele 3 portocale.

Dacă ceva mai devreme ar fi spus cineva, un creștin: „Într-o oră trei portocale vor valora mai mult decât un milion”, ce ar fi spus acei oameni din cazinou, jucând cărți, și petrecând? Ce ai fi spus tu dacă auzai că trei portocale vor deveni mai prețioase decât un milion? Ai fi spus că este o nebunie. Dar același lucru se întâmplă și cu noi azi. Sunt lucruri care ni se par importante în viață și ne luptăm pentru ele. Nu spun că e rău să le avem, dar nu trebuie să pună stăpânire pe noi. Să fim atenți, căci încet, încet, începem să alergăm după lucruri care ni se par mai prețioase decât SLUJIREA LUI DUMNEZEU. Diavolul ne duce în rătăcire. Ajungem la adevăr, ca și femeia cu cele trei portocale, când înțelegem că o oră la Biserică, o rugăciune, o mână de oameni adunați în Casa de rugăciune, cum suntem noi acum, la un moment de închinare, valorează atâta de mult înaintea lui Dumnezeu... Ceea ce noi prețuim în lumea aceasta, nu sunt valorile adevărate. Noi știm că există o Împărăție, Dumnezeu ne-a pregătit un loc unde să fim cu El. Asta este important. Tot ce avem pe pământ, într-o zi se va distruge. Dumnezeu ne cheamă să ne legăm de El.

Finalul predicii păstorului Mircea Câmpean în seara de 30 Mai 2015, de la Ballarat

OLARUL

„Cuvântul vorbit de Ieremia din partea Domnului și care sună astfel: „Scoală-te și pogoară-te în casa olarului; acolo te voi face să auzi cuvintele Mele!” Când m-am pogorât în casa olarului, iată că el lucra pe roată. Vasul pe care-l făcea n-a izbutit, cum se întâmplă cu lutul în mâna olarului. Atunci el a făcut un alt vas, cum i-a plăcut lui să-l facă. Și Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Nu pot Eu să fac cu voi ca olarul acesta, casă a lui Israel? zice Domnul. Iată, cum este lutul în mâna olarului, așa sunteți voi în mâna Mea, casă a lui Israel!” Ieremia 18:1-6

Oala de lut

Mircea Ilaș

Mă-ntreb o, Doamne, ce-ai văzut în mine
Ca să-mi oferi toată iubirea Ta?
Când Tu aveai în ceruri, știu prea bine,
Atâția heruvimi în slujba Ta.

Ce-ai remarcat în lutul meu, o Doamne?
Mă-ntreb; și taina n-o pot dezlega...
Nu văd în mine decât os și carne
Ce nu-ncetează a Te întrista.

Mă doare cel mai mult, nu că sunt tină,
Așa-i vrut Tu s-alegi material!
Dar cum mă voi scăpa de marea vină
C-am stat rigid în Mână la Olar?

Și-aceasta nu e decât începutul,
Că ce-a urmat, e de nebănuț;
Olarul trebuia s-arunce lutul.
Dar El, iubind, pe Sine s-a jertfit.

O minte omenească e prea mică,
Să poată dezlega acest mister.
Totuși, Cuvântul Tău mie-mi indică,
Tot ce-ai făcut e să mă duci în Cer.

Ai să-mi răspunzi vreodată, de ce oare
Tu ai ales și hotărât așa?
Când pentru omenirea de sub soare
L-ai dat pe Fiul Tău la Golgota?

Mă plec sub talpa grea a remușcării;
Olarule! Încearcă-mă din nou!
Pune-mă iar pe roata modelării
Isuse drag, slăvitule Erou!

Nu merit încercarea, dar mi-ajunge
Să Te-nțeleg, atunci când m-ai atins
Cu mâna Ta, din care a curs sânge,
Că mă iubești, iar eu, că sunt învins.

Să curgă lacrima pe-obraz la vale...
N-o voi opri, că sunt neputincios...
Mă văd că stau printre atâtea oale
Cu meritul ce-l are-un păcătos.

Și dacă m-ai făcut să fiu o oală,
Cu prețul dat, să fiu eu prețios,
Vei avea grijă ca să nu stau goală
Ci să-Ti fiu Ție, mereu, de folos.

Când vine necazul ca un leu, e bine să aiaripi.....

Păstor Florin Ianovici

În Isaia, Ezechia vorbește despre necazul său și îl descrie ca un leu care se aruncă asupra lui ca să îl zdrobească. Extraordinar este răspunsul lui Ezechia: „cripeam ca o rândunică, croncăneam ca un cocor, și gemeam ca o porumbiță... privind cu ochii topiți spre cer...” Isaia 38:14 Când în jungla lumii vrei să răzbești, oamenii îți spun să fii un leu, să calci pe cadavre dacă nu vrei să fii unul dintre ele.

Dumnezeu are altă părere: să ciripești ca o rândunică, adică să rămâi statornic în rugăciune.

Rândunica străbate 10.000 de km până să ajungă în locul de izbăvire, când dă înghețul...! E mică dar nu se lasă...! Cocorul când strigă, e ca o trâmbiță. Glasul i se aude la peste 2 km distanță. Înaltă glasul ca un cocor și fă din inima ta o trâmbiță care strigă către Dumnezeu.

Cocorii zboară în formație pentru că ei știu că puterea este în unitatea zborului...! Ei își aleg perechea pe viață! Fă pereche cu Dumnezeu...!

Porumbița geme fără să facă din durerea ei un spectacol ieftin. Ea se adăpostește în crăpăturile stâncilor, în locuri greu accesibile oamenilor, dar aproape de Dumnezeu. Spune durerea ta lui Dumnezeu...! Când vine necazul ca un leu, uneori e bine să fii rândunică, cocor și porumbiță...

Pe câmpie

Pe câmpie dacă treci,
mii de flori zâmbesc ușor,
parc-ar spune-n graiul lor:
„Către Bunul Creator
slavă înălțăm în veci!”

Iar când pasări auzim
în păduri, pe culmi bătrâne,
ele parcă vor să-ngâne: -
„Tu ne-ai întocmit, Stăpâne,
noi, cântând, Îți mulțumim!”

Dar tu, rege pământesc,
tu, făptura minunată,
omule, ridici vreodată
ochii spre Cerescul Tată
să spui: „DOAMNE, MULȚUMESC?”

Costache Ioanid

MOTO:

Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și Împărăția Sa:

propovăduiește Cuvântul, stăruie asupra lui la timp și ne la timp, mustră, ceartă, îndeamnă cu toată blândețea și învățătura.

Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor.

Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite.

Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba.

2 Timotei 4:1-5